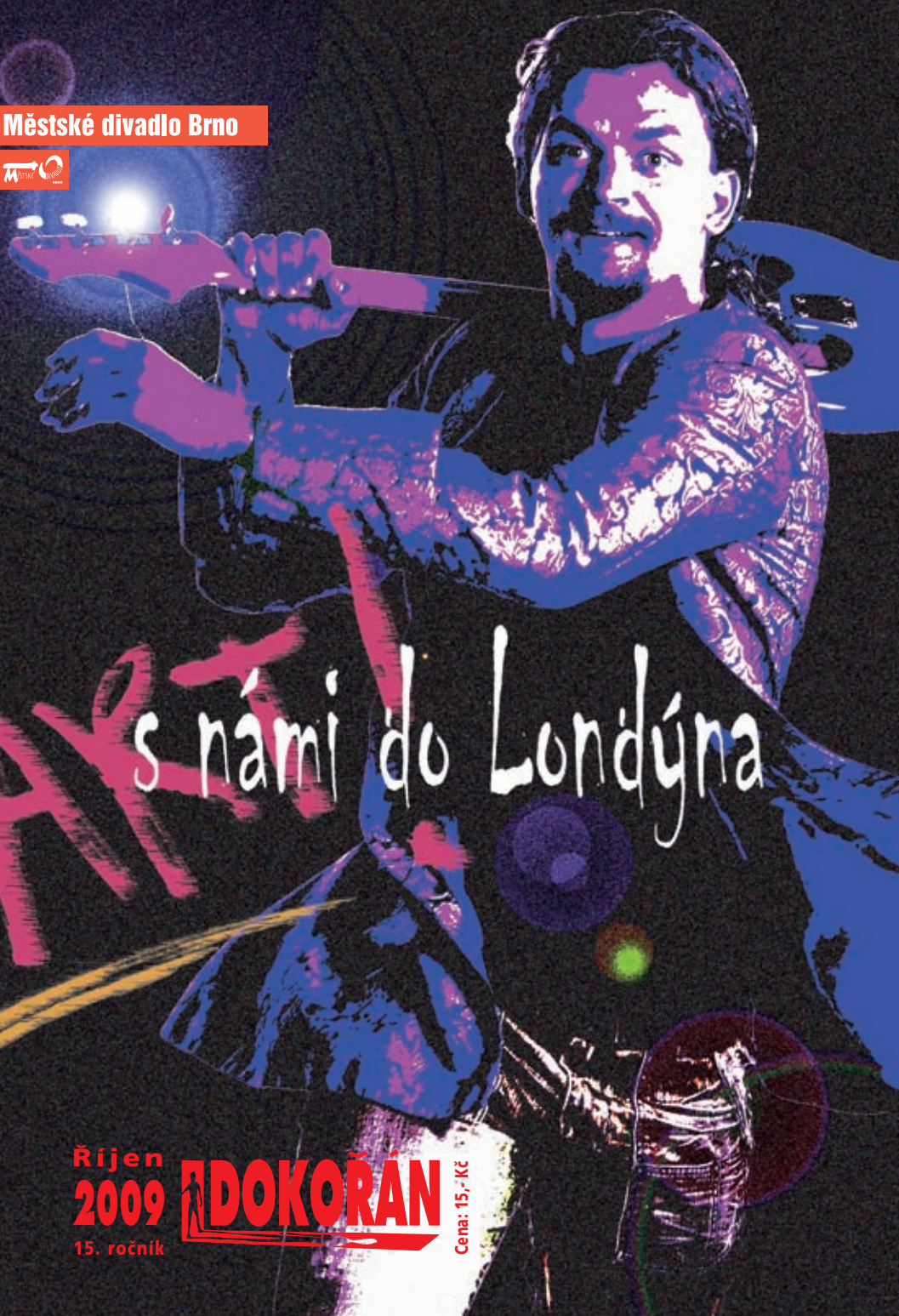

Městské divadlo Brno

s námi do Londýna

Ríjen
2009
15. ročník

DOKORÁN

Cena: 15,- Kč

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELE,

v oblasti literatury a tedy i divadla se po staletí odehrává na prvý pohled nevýznamný souboj mezi dvěma způsoby zpracování uměleckého díla. Na jedné straně stojí epika a na straně druhé lyrika. Nechci je proti sobě v tomto zamýšlení odvádat do brnění a pouštět pak do sebe, avšak rád bych poukázal na některé efekty, které se v současnosti kolem nás při jejich užívání odehrávají. Žijí ve městě Brně, ve městě, které se honosí tím, že zde tvořili dva z nejvýznamnějších básníků poslední doby Jan Skácel a Oldřich Mikulášek. (A nyní probíhá dokonce výběr oficiálního básníka našeho města.) Tedy, dá se říci, město poezie! Ovšem obdobně jako je to v jiných oblastech našich životů, stává se poezie disciplínou, která je čím dále tím častěji a snad již i výhradně pěstována profesionály a tak, jako se posouvají světové rekordy v atletice skrze ty nejlepší jedince k tomu od narození připravované a průměrná rychlost běžných lidských obyvatel naší planety klesá, je to obdobně i s užíváním a vnímáním poezie – lyriky kolem nás. Stále méně básní! Nechci zde lamentovat nad tím, že se poezie z našich životů vytrácí, chci jen upozornit na některé její zázračné krásy, které jsou v současnosti ubíjeny tupým voyerským stylem pěstovaným převážně v novinovém, filmovém a televizním průmyslu. Vyprávění, poslouchání četby i čtení samotné, které rozvíjelo naši fantazii, bylo vystřídáno všudypřítomným vodopádem různých seriálových zpráv, filmových a televizních "story", u nichž je tím nejpodstatnějším odevzdaná účast na životních osudech a dobrodružstvích jiné lidské bytosti. Konstrukce těchto děl je natolik jednoduchá, že je dnes vlastně možné vytvořit takový příběhový model, který funguje opakovaně stejně, i když v něm vystupují jiné postavy. Jednoduši vnímatelé takových historek je absorbují s logickým výsledkem, kterým je ztotožnění se s nimi až do té míry, jako by se ve skutečnosti odehrávaly kolem nich. A tak se ty příběhy stávají jakousi virtuální součástí jejich osobních osudů. Co je však pro mne horší, posunují akcenty témat našich životů ne na to, jak kvalitně tyto životy v každém okamžiku prožít, ale na to, jak tyto životy přes různé dobrodružné peripetie dopadnou. A tím nám je vlastně kradou! Toho samozřejmě využívají všechna bulvární média, která tyjí z této lidské primitivní až zvířecí chuti kochat se z neštěstí druhých a která ve svých titulcích lákají slabší duchem na dramatické osudové proměny od „potkali se“ - „chodí spolu“ - „porvali se“ - „rozešli se“ až po „zabili“. Účelem těchto zpráv, které jsou osou jim tolik podobných duchaprostých filmových a televizních děl, je prodat těch pár gramů potíštěného papíru a ne podat nějakou konkrétní zprávu. Ono je to jejich „tvůrcům“ totiž jedno. Po léta opakují stejný mistr této ubohé epiky: „potkali se“ - „chodí spolu“ - „porvali se“ - „rozešli se“ až po „zabili“. Kvalitní poezie se zabývá okamžikem nyní. Snaží se evokovat nepopsatelné a přitom jasně existující – koncentruje naši pozornost ke kvalitě aktuálního prožitku, k nepřebornému množství výkladů jediného zážitku, kterým může být třeba zdánlivě nekonečné pozorování jednoho listu velkého stromu. Používám-li toto přirovnání, není to proto, abych deklasoval kvalitní epiku – sám jsem fanatickým čtenářem. Čtete-li například romány Milana Kundery (taky z našeho kraje), zjišťujete, že jeho příběhy jsou plné, vedle fascinujících filosofických úvah, i poezie.

Když zpíváte malému dítěti v postýlce ukolébavku, přemýšlíte nad dějem? A jaký má účinek! Nemyslím ten epický fakt, že dítě usne, myslím to, proč usne. Usíná, proto, že skrze onen zpěv obklopujeme dítě láskou a klidem. Když dítě povyroste, přicházejí na řadu epické, mnohdy hororové pohádky vyprávěné za účelem poučení, že zlo má být potrestáno. Například pohádka o Karkulce je příkladem takového „krváku“. Zdá se mi však, že někteří u této úrovně ustrnou a i dále v pokročilem věku vyžadují obdobné historky, které v konečném důsledku odvádějí člověka od krásy okamžiku, od té každé jedné chvíle, pro kterou jsme povinováni spoluvytvářet atmosféru klidu, porozumění a lásky. Proč? Protože jsme byli obdarováni darem života. Života, duše a rozumu. Dnes jsem se při ranní četbě nebulvárního tisku zachvěl hrůzou. Světznámá tenistka v plné síle měla vyhržovat křehké rozhodčí za její verdikt tím, že ji zabije. A možná se to stalo jinak... Ale když, tak co ta tenistka asi tak čte? A jestli už nečte, tak kdy přestala číst? A četla vůbec nějakou pořádnou literaturu? A četla poezii? Vstávám od stolu a mířím ke knihovně...

Tak tedy na shledanou při představeních plných dobrodružné poezie ve Městském divadle se za všechny kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Ředitel:
Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

DOKORÁN

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Lucie Broučková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
145. číslo
Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 9. 2009

Anton Pavlovič Čechov
TŘI SESTRY
režie: Stanislav Moša

Ivana Vaňková, Svetlana Slováková, Markéta Sedláčková, Petr Štěpán, Vojtěch Blahuta

Ludvík Kundera
JENOM NAD BRNEM NE

Na Capri sněžilo
vlci ohrožují turecké vesnice
Akropolis pod sněhem
v ulicích New Yorku půlmetrové závěje
a setkání dvou cyklonů
způsobilo sněhový uragán
v Moldavii

Jenom nad Brnem ne
Tam je pevná střecha z popílku

Závěje na té střeše
trčí do výše jednoho kilometru
a dokonce
se ani nepřesouvají

Zlatá střední cesta je vyšlapaná,
ale tráva kolem ní je vyžraná,
neb všichni osli, co tu šli,
vypásli všechno, co našli,
poslední stéblo trávy zhitly krávy.
Ježek+Voskovec+Werich

Thomas Bernhard
SÍLA ZVYKU
Režie: Hana Burešová

Hraji: Jan Mazák, Viktor S

PREMIÉRA 12. ZÁŘÍ 2009

kála, Barbora Jelenová, Igor Ondříček, Michal Istenik

LELKOVÁNÍ MARTINA HAVELKY se STANO SLOVÁKEM

...takže, Stanko, fleškuji ti otázky, protože nemám tvůj mail a protože i můj mail je momentálně komplikovaný, tak tě prosím o odpověď zase přes flešku a to na otázky, které uznáš za vhodné, a pak to ještě já upravím a Standa upraví a zase to chytí tu správně impresionistickou skvrnu časopisu Dokořán a budeme v lajně a všichni nás šňupnou...

Otázky do plátku Dokořán pro STANKO SLOVÁKA

NENAHRADITELNÍ

„Všechno už tu bylo! Utvořte kruh!“
...začínám náš rozhovor řečnickými výkřiky, protože otázky, které budu klást, už jsem kladl jinde a jinde byly kladeny na mne a my společně se čtenáři našeho plátku jsme zvědaví, jak se s nimi vyrovnáš ty,

Stanko, kolego herče a velkomožný pán režisér...

**Vzal bys svého synka na ragbyové utkání? /...hele, tak to tady nebylo z obou stran!/
Milý můj kamoško! So synom sme na ragby už boli a neminul nás dokonca ani baseball.**

Když se řekne Mozart, tak ti naskočí Salieri, jako když řekneš párek... a v pu-se máš zároveň chut' hořčice, proč v přípravovaném muzikálu Mozart, který režiruješ, Salieri není?

Pretože páni autori, Michael Kunze a Sylvester Levay sa rozhodli úplne inak ako páni Puškin, Shaffer, či ujo Forman.

Ještě sis svoje neodehrál a už režiruješ? Jsi zloděj koní, nebo koně z lodí?

Velebný pánko! Ja som Zobar, Lujko Zobar, najväčší KONEJ Z LODÍ pod slnkom...
Jednou jsem dělal daně a potřeboval jsem si napsat cesták a za Boha jsem si

*S Martinem Havelkou
v muzikálu Peklo,
režie: Stanislav Moša*

Samozrejme! Veď preto sme Snehulienku ukradli bratom Grimmovcom, aby sme ju mohli poriadne vylepšiť a potom podsunúť do dramaturgických plánov všetkých divadiel, kulturákov a školských jedální. **Porodíš syna, postavíš dům a zasadiš strom, jak jsi na tom ty?**

Strom je jasný! S tým domom sa ešte uvidí, no a syna už asi nikdy neporodím, ale dúfam, že ešte pár ich splodím.

Kolik měříš, vážíš, piješ, kouříš?
184

nemohl vzpomenout, na čem jsem to vlastně byl v tom Mostě, a to se někdy stane i v Brně, a tak jsem si na internetu našel portál s premiéry divadel v republice a zjistil jsem, že to, co jsem viděl, se dává v jiném městě a po čase zase v jiném městě a tak to s tím režisérem a dramaturgem obletí celou republiku. Integrované divadlo. Chceš se Sněhurkou taky udělat invazi a obdělávat celou republiku? Vesmír?

89-95
dostatočne
40/denne

Věříš na zázraky?

Sú všade okolo nás...

Věříš v divadlo?

Neochvejne!

Kolik se vejde malých herců do velkého divadla a kolik velkých do malého?

Malých hercov vo veľkom divadle nenájdeš a naopak.

*S Radkou Coufalovou
v muzikálu Peklo,
režie: Stanislav Moša*

*Se Zdeňkem Černínem
v muzikálu
Cikáni jdou do nebe,
režie: Petr Kracík*

Jednou jsem se rozhodl, že svému šéfovi do telefonu něco řeknu, a on to zvedl a řekl: "Jsi šťastný?", a já jsem od té doby šťastný. Věříš na štěstí, Stanko?

Na to, aby si postavil funkčný most, stačia dva piliere. Ten môj má tiež iba dva. Volajú sa Šťastie a Láska.

Poslední řádek je jenom tvůj a napiš tam, co chceš, jestli chceš, jen jedno ještě... „Neotvírej ústa příliš doširoka, ale

Když přeložíš bulvární tisk tisíckrát, dostaneš se na měsíc?

Stačí iba raz a si v peknej kašičke.

Režiruješ veľkou sekyrou, nebo malým pilníkem, nebo to necháváš jenom plynout?

Tak, tak, tak i tak

Letí včielka

Letí vták

Kvitnú biele margarétky

Kvitnú všetky

lúčne kvietky

Blíí vlčí mak

Tak i tak i tak

Představ si kilometr krychlový vody a dole je otvor, kterým vyteče za vteřinu jeden hektolitr vody. Otázka zní, za jak dlouho vyteče ta voda?

Nemám ani šajnu...

Jak dlouho bys byl schopen udržet tak velké divadlo, jako je Městské v Brně, nad vodou, kdybys byl šéfem takového tělesa?

Že by Archimedes?

řekni něco..“

...Sam útočící had z kmene Vinebagů. A to ti radil náčelník kmene Siouxů a 707mý občan obce Radostice a herec z Brna a tvůj kolega, Martin Havelka a děkuji za rozhovor.

Kto sa spýta, ten sa dozvie...

*S Hanou Kovaříkovou
v muzikálu
Cikáni jdou do nebe,
režie: Petr Kracík*

KŘÍŽ * ULRYCH * HAJDA * ŠTĚDRŮH * KUNDERA * PŘIDAL * KRÁTKÝ * ČERNÝ * ZIEGELBAUER * MIKULÁŠKOVÁ * ULRYCHOVÁ * POLÍVKA * KRATOCHVIL * MONYOVÁ * GIRSTLOVÁ * CÓN * TREFULKA * ZOUBEK * ZÁBRANSKÁ * ČERNÁ * NĚMEC * PLCH * HNILÍČKA * SCHERHAUFER * JESTRÁB * ROTREKL * MYSLIVČEK * POSPÍŠIL * VONDRÁK * UHDE * BLÁHA * MACHOUREK * JEŘÁBEK * GROCH * SPÁČIL * TUSCHNEROVÁ * VESELÝ * RICHTER * GAZDÍK * KUČEROVÁ * HEGER * KROČIL * KUDĚLKA * BORN * DOSTÁL * KUBÍČEK * LEJSKOVÁ * LAPČIKOVÁ * SMEJKAL * ONDŘÍČEK * LASICA * PAVLICA * WITTMANN * TRÝBOVÁ * BLATNÝ * JUNÁK * MOŠA * MILKOV * BUREŠOVÁ * MERTA * KOŠTÁL * CEJPEK * OSTRÝ * PETRDLÍK * ONDERKA * JIRÁSEK * JAVOROVA * MORÁVEK * DUCHOŇ * MARTINEC * CIPRIAN * HRUBA * PROSTĚJOVSKÝ * SIS * POHANKA * NOVÁČEK * PECINA * MAREČEK * KRACIK * FIEBER * JOSEK * DUŠEK

**VLADIMÍR
MICHÁLEK**

Jsmo poučení, nepoučitelní.

Vladimír Michálek. Po absolvování FAMU natočil dokumenty: V chrámu přírody, Ticho, které bolí, Barrandov, The Junkies, O, Mr. Anderson. V roce 1992 získal cenu České hudební akademie za klip skupiny Lucie Černí andělé.

Debutem byla v roce 1994 Amerika, celovečerní film na motivy novely F. Kafky Amerika (Nezvěstný). V roce 1996 natočil Zapomenuté světlo, podle scénáře Čechoameričanky Mileny Jelinek. Za film byl nominován na Českého lva v 6 kategoriích. Dále získal Cenu Asociace českých kameramanů a za Českou republiku byl nominován do výběru Ceny Americké filmové akademie - Oscar '97. Na MFF Karlovy Vary 1997 dostal Cenu ekumenické poroty, Cenu diváků a Cenu za nejlepší herecký výkon. O 2 roky později natočil drama Je třeba zabít Sekala. Film získal ceny: 34. MFF Karlovy Vary: Nejlepší herec, Zvláštní cena ekumenické poroty; Festival

Amerického filmového institutu (AFI Fest) 1998: Cena kritiků; XXIII. Festival hraných filmů v Gdyni: Cena za nejlepší scénář; Česká nominace ČFTA na cenu Americké filmové Akademie (Oscar); Kristián '98 - výroční cena českých kritiků; 13 nominací na Českého lva, 10 Českých lvů; Syrena Warszawska: Cena za nejlepší zahraniční film udělovaná Klubem kritiků při Polské asociaci žurnalistů; V roce 2000 vznikl filmový experiment Anděl exit, celovečerní film podle scénáře, který Michálek napsal s Jáchymem Topolem. Snímek byl 7x nominován na cenu Český lev 2000, získal 2 ocenění. Nepřehlédnutelný a kritikou vítaný a velmi ceněný je i jeho film Babí léto.

V posledních desetiletích nevznikl žádný stěžejní velký románový příběh, neuchylují se autoři pohodlně k technicky jednodušším filmovým a televizním scénářům, kde s autorem spolupracuje režisér a korekce se dělají i při natáčení na placi?

Nevím, jestli té otázce zcela rozumím, ale obecně není velké porozumění ze strany investorů o podporu velkých románových příběhů. Je též otázkou, jaké románové příběhy myslíte. Jestli klasické, či současné. Sám se o takové adaptace čas od času pokouším. Naposledy ve filmu O rodičích a dětech. K filmovému scénáři též sloužila stejnojmenná předloha Emila Hakla. Jinak nevím, k čemu se autoři uchylují. Spolupracoval jsem například s panem Josefem Škvoreckým a Petrem Jarchovským na scénáři Zbabělci a myslím, že ve finále se podařilo vytvořit velmi zajímavý a nadprůměrný scénář. Nicméně film se nepodařilo zafinancovat ani spojením soukromých i veřejnoprávních zdrojů. Nakonec jsme stáli obklopeni opravdovými zbabělci současného vrhu a stříhu.

Jak by se dala charakterizovat spolupráce režiséra s kameramanem, jde o mimomyšlen-

HOST DO DOMU

kové vnímání, sugesci nebo o naprosto tožný pohled na problematiku příběhu?

Mám možná štěstí, že jsem mohl s takovými kameramanly spolupracovat. Je to jednoduše vztah. Nedovedu si představit, že bych mohl spolupracovat jinak. Musí to být strašně utrpění

S Jakoslavem Matějkou při natáčení filmu *Okno do hřbitova*

s filmy *Přelet přes kukaččí hnízdo*, *Hair*, *Ragtime* a *Amadeus*?

Proč ne? Budu mu držet palce.

Točíte teď v Brně již delší čas, je něco v tomto městě, co vás mimořádně zaujalo? Nikdy jsem v Brně nebyl delší dobu, takže se v něm rozkoukávám. Zajímá mě architektura a urbanismus a i přes to, že jsem měl strašně málo času, tak mne již několik věcí velmi zaujalo.

Není to příliš zavazující, když natočíte takové geniální filmové skvosty jako byly filmy *Je třeba zabít Sekala* nebo *Zapomenuté světlo*?

Obvykle, když člověk něco udělá, tak se snaží, aby jeho další práce překonala již hotové. Jak na to?

Nemám potřebu ani naturel se poměřovat sám se sebou. Každý film je pro mne uzavřená kapitola, ke které se již nevracím. Pamatuji si z něho jenom chyby, ale o tom jsem mluvil již výše. Vypadá to sice, že každý film je úplně jiný. Jsou to však jenom jiné formální postupy, jiné kulisy. Intuitivně si vybírám témata, která mě zajímají dlouhodobě. Takže se možná motám na jednom místě, ale mně to až tak nevadí.

Máte ještě nějakého jiného koníčka než film? Pěstujete třeba kaktusy, závodíte na jachtách, sbíráte známky s nějakou tematikou, šermujete, muškaríte nebo rád vaříte?

Nevím, jestli čtení je koníček. To je číslo jedna. To se prolíná s focením. Takže je to spojeno s mou prací. A ta je tak časově náročná, že kdyby nebyla i koníčkem, tak bych ji asi nemohl dělat. Rád jezdím na kole, to je rychlost, jež mi vyhovuje, při které se nenudim.

pracovat s někým, kdo má úplně jiné vidění příběhu.

Uplynulo šedesát let od okamžiku, kdy se nad Hirošimou rozprostřel atomový hřib. Zachránil tento vědecký zázrak lidstvo před sebezničením?

Možná, nicméně historie nás nabádá k velké obezřetnosti. Již mnohokrát si lidstvo bylo naprosto jisté, že hrůzu, kterou zažilo, již nikdy nepovolí, aby se opakovala. Ona se sice neopakovala, ale přišla hrůza ještě daleko strašnější. Co k tomu říct: jsme poučení nepoučitelní.

Stává se, že i když je, slangem štábu, „záběr hotov“, tak jej nakonec ve střížně definitivně vyřadíte? A naopak stalo se, že jste ve střížně zjistil, že vám chybí stěžejní záběr a už nebyla možnost to napravit?

Samozřejmě, že ve střížně vyřadím i tzv. stěžejní záběr. Pokud nefunguje, tak tam nemá co pohledávat. Otázka spíš zní, proč jsem ho vlastně točil. Není to tedy spíš otázka záběru, ale scény-obrazu, celého. Zkušenostmi to již dokáží rozpoznat ve scénáři. Někdy si tam něco nechám s otazníkem a těsně před natáčením se rozhodnu, jestli ho budu potřebovat, či ne. Když točím, tak si již stříhám v hlavě. Víím přesně, že třeba z jednoho jetí-klapky bude ve finále šest záběrů. Takže už víím, co do závěrečné skladby budu či nebudu potřebovat. To, abych na něco zapomněl, se stává též. Říká se tomu chyba. Dobře si ji pamatuji a už ji přišťe neudělám. Udělám však jinou, novou a tak to jde dál. Někdy i chyba může vytvořit styl.

Myslíte si, že ještě někdy dojde k nějakému českému režiséru natočit takový velkořím, jako se to povedlo Miloši Formanovi

S režisérem Zdeňkem Troškou a kameramanem Davidem Plojharem při natáčení filmu *První casting*

**S Martinem Havelkou
při natáčení filmu
Mňoukovy hotel**

Jak by se dal definovat vztah mezi režisérem a hercem obsazeným do stěžejní role a co se s tímto vztahem stane, když klapne poslední klapka?

Nemohu mluvit obecně o vztahu mezi režisérem a hercem v hlavní roli. U mne to je velmi dlouhý proces. Dost dlouho se rozmýšlím, než někoho konkrétně oslovím: snažím se herce dlouhodobě sledovat, a to jak na divadle, tak i v TV a filmu. Někdy prostě hledám. Důležité je pro mne jak si padneme lidsky. Zažil jsem mnohokrát, ještě jako asistent, kdy se režisér s hercem nesnášeli a byla to hrůza. Hrůza v práci a ve výsledku hrůza ve filmu. Proto jsem se zařekl, že takto bych pracovat nemohl. Mám herce rád a rád s nimi pracuji. Je to v podstatě to, co mě ve filmu nejvíc baví. Proto se snažím, aby vzájemná spolupráce byla potěšením a zábavou pro obě strany. Nejsem moc extrovertní člověk, ani moc nevyhledávám společnost. I proto je můj vztah k herci jaksi intimní a tak to pokračuje i po poslední klapce. Prostě to přetrvává, alespoň pro mne.

Jsou vám rodiče směřodatnými kritiky, nebo už jen shovívavě shlížejí na úspěchy svého syna?

U rodičů je to tak: otec již nežije. Zemřel měsíc před premiérou Zapomenutého světa. Matka mi velmi fandí, ale dokáže mít i svůj názor a nemusí to být vždy souhlasné.

Jak se vybírá nebo skládá hudba k filmu? Máte hotový scénář, vybrané herce, sestavený štáb, nosíte v hlavě v té době už představu hudebního podkresu, nebo toto vzniká až ve střížně?

Hudba je královská disciplína a hudba filmová je specifikum samo o sobě. Nechci se nikoho dotknout, ale v naší republice není mnoho lidí, kteří opravdovou skladbu filmové hudby zvládají. Spolupracuji s několika skladateli, pro které platí stejné jako pro kameramany. Nepotřebuji

někoho, kdo svou hudbou exhibuje, či jenom opisuje to, co již vidíme. Pracuji s lidmi, kteří mimo to, že jsou skvělí hudebníci, jsou též velmi kvalitní a citliví lidé. Přinášejí do filmu svou emoci, kterou položí do další vrstvy a to vše spolu vytváří kompaktní celek. Nikdo se neprosazuje nad druhé, všichni ctí pouze výsledek celku.

Jak trávíte Vánoce, kupujete dárky, máte stromeček a pod ním postavený betlém?

Vánoce škrtám. Nemám je rád.

K řadě věcí, na které jsme si po listopadových událostech v roce 89 začali zvykat, nepřehlédnutelně patří bulvární tisk stavící své informace na lži, polopravdách, prostě na snaze svůj produkt za každou cenu prodat. Řada umělců mu vyhlásila nesmiřitelnou válku, jaký je váš vztah k bulváru?

Bulvár nesleduji. Nijak programově. Nikdy jsem se nezajímal o drby a vím, jak je těžké jim čelit. Prostě respektuji soukromí každého. Ani kamarádům nedávám otázku: Jak se máš?

Kteří ze současných českých autorů si získali váš zájem?

Emil Hakl, Petra Hůlová, Jáchym Topol, a pokud to nebude znít, že se chci zalíbit, tak Jiří Kratochvíl...

Jak je možné, že politiku převážně dělají nepřilíh vzdělání lidé? Mezi politiky najdete málo filosofů, vědců, myslitelů.

Politika je specifická profese. Politik je i určitý fenotyp, což je genotyp + prostředí. Což si myslím, že vysvětluje dost věcí. Zvláště pak, když si představuji Německo v půlce šedesátých let, tak se bohužel až tak nic výjimečného neděje. Lidé se ještě nepřevedli, ale už brzy to musí přijít. Vždyť i denacifikace přišla až na přelomu sedmdesátých let... Už se na to těším.

Jak si představujete premiéru „svého“ filmu? Ideální premiéru si představuji, že z kina odcházejí spokojení lidé a míjejí frontu na lístky, kde již stojí další... No a já se klidně šourám na kole v polabské rovině.

Za možnost fotografovat při natáčení a za rozhovor děkuje JEF Kratochvíl

**S skriptkou
Haničkou Inemanovou
a dramaturgem
Jaroslavem Kraukou
při natáčení filmu
Psací koš**

Bídničci

Fantine Markéta Sedláčková

SVETLANA SLOVÁKOVÁ

Svetlanko, jelikož spolu děláme rozhovor do rubriky, která se jmenuje V oslnění, první otázka se přímo nabízí. Čím a kdy tě oslnilo divadlo?

Oslnilo mě už v mladém věku, protože pocházím z divadelní herecké rodiny. Měla jsem k němu vždycky blízko, jen jsem si nikdy nechtěla přiznat, že bych i já mohla být herečkou, tak jako třeba mí rodiče nebo bratr. Byla jsem tišší dítě, velmi jsem se styděla. Odmalička jsem pouze tancovala, ale nikdy jsem nechodila na zpěv, ani na recitační soutěže. Nebyla jsem exhibicionista. Ale kvůli tomu, že muzikál a divadlo jsou věci blízké mému srdci, když jsem se rozhodovala pro vysokou školu, po vzoru mého bratra jsem podala přihlášku na JAMU a zkusila přijímačky. To byl veliký zlom v mém životě. Už jenom vystoupit před komisí s monologem a pak před ní i zpívat, byla opravdu velká zkouška, ale zvládla jsem to. Na JAMU jsem se utvrdila v tom, že divadlo můžu a chci dělat, ale blízký vztah jsem k němu měla už od dětství.

V OSLNĚNÍ

Máš v muzikálovém žánru nějaká oblíbená díla, která tě ovlivnila?

Je jich spousta, West Side Story, Chicago, Vlasy a tak dále, muzikál byl vždycky mou srdeční záležitostí. Jsou i díla, jako třeba Jesus Christ Superstar, na která bych chodila opakovaně už jen kvůli skvělé hudbě.

Ted' jsi v Městském divadle Brno v angažmá, jak se ti v něm líbí? Zvláště když tu máš doslova rodinné zázemí...

(smích) Mně se v Městském divadle líbilo už od doby, kdy jsem sem s rodiči jen jezdila na představení, ve kterých hrál Stanko. Viděla jsem tu tehdy napří-

klad West Side Story, Svět plný andělů, atd. Mám ráda lidi, co tu pracují a celkovou atmosféru divadla. Jsem ráda, že mohu být jeho součástí.

Když jsem tě s tvými bývalými spolužáky před časem viděl, ještě za dob studií v Martě, například v Godspellu, slavném, ale u nás málo známém muzikálovém současníkovi Jesus Christ Superstar, nebo v Shakespearovském a-capella projektu Večer tříkrálový, u kterého jsem byl, mimochodem, přítomen vaší velmi příjemné ročníkové derniéře na festivalu Dokořán, vždy jste na mne působili jako neskutečně sehraný tým lidí, co na sebe úžasně slyší. Jsi tedy asi ráda, že se budete často potkávat i tady, kupříkladu na Hudební scéně.

Ano, jsem šťastná, že s nimi mohu i nadále spolupracovat, mám je totiž moc ráda, jsme velmi dobří kamarádi.

Podívejme se na tvé minulé i současné role. Godspelle, Tři sestry, připravuje se Mozart! Připadá mi to jako doslova snový start kariéry...

Nestačím se divit. Je to o mnoho víc, než jsem si přála. Je pro mne velká čest, že tak brzo po dokončení

S Petrem Gazdíkem
v muzikálu Peklo,
režie: Stanislav Moša

školy tady můžu působit v tolika krásných rolích. Nesmírně si toho vážím. **Splnila sis sama v nedávné době nějaký osobní sen?**

Úspěšně jsem dokončila školu, dělám práci, která mě baví, bydím v hezkém bytě a jsem velmi šťastná! Celkově mám za sebou moc hezké období, shrnula bych to tak, že žádný konkrétní sen se mi nespílnil, ale spíše víc přání najednou.

Musím se přiznat, že do ženských snů příliš nahlížet neumím, ale přijde mi, že každá holka chce být alespoň na chvíli princeznou. A ty jsi rovnou Sněhurka!

Ano, jsem a je to moc příjemné! Je krásné vidět ty dětské tvářičky, jak vás zbožňují jenom proto, že jste ta hodná Sněhurka. Děti na představeních jsou úžasné a čím víc je jich v publiku, tím vytváří lepší a lepší atmosféru. Všichni na jevišti si to pak víc užíváme. Takže jsem moc ráda, že můžu hrát ve Sněhurce a zároveň vidět nadšení dětí.

Sněhurka je představením, v němž se často improvizuje a provádějí se nečekané legrácky a vtipky. Povedlo se některému z kolegů tě „odbourat“, případně „odbourala“ jsi ty někoho?

V improvizacích jednoznačně vědují trpaslíci. Já ještě nejsem natolik zkušená a odvážná herečka, že bych si dovolila nějaké velké improvizace. Nedělám je a ani nemám potřebu je dělat. Ráda se držím scénáře a režie. Ale vnímám různé atmosféry, které probíhají, ať už mezi trpaslíky, nebo s Macechou, v podání Honzy Apolenáře nebo Milana Němce, ti dva mají často nějakou perličku. Pokud mám být konkrétní, v poslední době mě přímo na jevišti rozesmála v jeden moment svým expresivním pádem Macecha Milana Němce. Naštěstí to nebylo mimo, že jsem se rozesmála, ale v tu chvíli jsem se víc smála za Svetlanu než za Sněhurku. Zrovna s Macechou, ať už v Apikově nebo Milanově podání, neboť jsou obě dvě úžasné, mám občas co dělat, abych zůstala v roli.

A teď nám Sněhurka nabízí takový příjemný můstek, v ní tě totiž režiroval tvůj bratr Stano Slovák. Jaký on je režisér? V civilu působí coby naprostý „pohodář“ a řeší vše v klidu. Takový on se snaží být i jako režisér, držet vše v klidu a být ke všem přátelský. Myslím, že někdy se musí snažit hodně, aby tu pohodu udržel, protože jakkoli on říká, že je všechno v pohodě, tak sám má v sobě častokrát velké napětí. Vnímám, že má těžkou pozici, jelikož s herci, které režiruje, je kamarád, ale zároveň je pro ně i tou autoritou na opačné straně. Podle mě to pro něj musí být těžké, ale zvládá to.

Není to tedy typ režiséra, který by vás teď při přípravách Mozarta! nutil jeho tvorbu dennodenně poslouchat, či by žádal o nastudování si Köchlova seznamu Amadeových skladeb?

S Veronikou Poláčkovou a Michalem Matějem v muzikálu Peklo, režie: Stanislav Moša

To ne, očekává od každého stoprocentní nasazení jako každý režisér, ale až tak přísný není.

Náš rozhovor probíhá na začátku září, dovedla bys mi v tuto chvíli přiblížit proces zkoušení Mozarta!? Budeš hrát Josefu Weber, Mozartovu švagrovou.

Hrají Josefu a jsem taky v company. Zkoušení zatím probíhá velmi příjemně, aspoň pro mne. Osobně si užívám zkoušky choreografií s Igorem Barberičem, také korepetujeme s Karlem Škarkou. Už jsme ve fázi, kdy dáváme čísla dohromady. Máme postavenou první polovinu, na druhou teprve začneme pracovat. Máme ale hodně práce, je to opravdu těžký kus.

Máte i velkou zodpovědnost, jelikož to bude první dílo ve světě renomovaných autorů – libretisty Michaela Kunzeho a skladatele Sylvestera Levaye, uvedené tady v Česku.

Právě o to víc jsem v napětí, protože ta režijní zodpovědnost je na mém bratrovi, ale snad budou spokojeni jak samotní autoři, tak i diváci.

Se Stankem se potkáváš kromě režisérské práce taky na jevišti v ambiciózním projektu Zdenka

V muzikálu Sněhurka, režie: Stano Slovák

*V muzikálu Peklo,
režie: Stanislav Moša*

Merty a Stanislava Moši Peklo. Hrajete tam v zásadě mileneckou dvojici a nechybí ani několik emocionálně vypjatých scén. Jak se vám spolupracuje v této herecké rovině?

Hodně lidí se na tuhle věc ptá, za sebe mohu říct, že se nám spolu hraje moc dobře. I když je zvláštní, že Stanko hraje, že je do mne jako sochař David zamilovaný a máme tam pár emotivních nebo intimnějších scén, nedivím se na něj v tu chvíli jako na bratra. A možná tím, že máme tak blízký vztah v soukromí, jsou naše emoce na jevišti ještě silnější.

Celkem čerstvě máš za sebou skutečně velkou činoherní příležitost – Irinu ve Třech sestřích...

Pro mne to byla velká výzva, nečekala jsem, že tak brzy po ukončení školy dostanu hned činoherní nabídku. Jsem ale velmi šťastná, že jsem mohla na té roli pracovat. Celý tým pracující na Třech sestřích byl úžasný, velmi dobře jsme si sedli, zkoušení bylo příjemné i zábavné a mnohému mě naučilo.

Vyhovuje ti Čechovem samým zamýšlený posun ke tragikomedii, který pan režisér Moša využil?

Už čtené zkoušky naznačovaly, že ta tragikomika je tam skutečně důležitá a jasná, je z textu cítit, byla by tedy škoda, kdyby věty, které jsou napsané schválně tak, jak jsou napsané, by nebyly využité a podchycené. Jsem tedy ráda za formu, kterou to představení má, je zajímavější, zábavnější, bližší lidem a mne, jako herečce, nabízí víc zajímavých poloh.

Když jsme se sešli krátce před rozhovorem, nabídl jsem ti, že můžeš pohodlně přecházet mezi češtinou a tvou rodnou slovenštinou. Napadá mě otázka, jak se ti vlastně učí české texty a písničky a zdali už jsi schopná třeba v češtině automaticky přemýšlet. Slovenština je totiž jazyk nesmírně chytlavý...

Učení textů problém není. Pravdou však je, že slo-

venštinu stále často používám a střídám s češtinou, když jsem třeba unavená a nechce se mi mluvit česky. Ale na jevišti, v emocích, musím myslet na správnou výslovnost a co nejvíc zakrýt nějaké slovenské akcenty. Takže těžší, než naučit se text, je pak na jevišti udržet češtinu tak, aby nebylo poznat, že jsem Slovenka. A to mě stojí ještě veliké úsilí.

Poslední mírně záluďná otázka: Máš vůbec strach z novinářů – kritiků?

Já jsem v podstatě ráda, když kritik vůbec ohodnotí můj výkon. Každá kritika je v něčem důležitá, je zajímavé přečíst si pohled druhé osoby, popřemýšlet o něm a třeba ho pak v další práci využít.

Díky za nesmírně příjemné popovídání.

Já děkuji tobě!

Ondřej Doubrava

Foto jeř Kratochvil a Tino Kratochvil

*V muzikálu Sněhurka,
režie: Stano Slovák*

Z mailové pošty:

Jeden e-mail od přítele až z New Yorku, aby mi připomněl poučnou scénku, jež byla ve stanici metra hlavního města USA zinscenována deníkem The Washington Post jako součást experimentu o vnímání, vkusu a prioritách lidí v době hospodářské recese. Na stanici metra ve Washingtonu DC se posadil muž a začal hrát na housle; bylo nevlídné studené ráno. Hrál asi tři čtvrtě hodiny virtuózní Bachovy skladby. Během této doby, jelikož byla špička, prošlo stanicí odhadem asi pět tisíc lidí, většina z nich cestou do práce. Po prvních třech minutách šel kolem muž středního věku, který si jako zatím jediný všiml hrajícího muzikanta. Zpomalil krok a na pár minut se zastavil, pak ale dál spěchal za svými povinnostmi. O minutu později dostal houslista svůj první dolar: nějaká útlocitná žena vhodila „žebrajícímu bezdomovci“ peníze do rozevřeného futrálu a bez zastavení pokračovala v chůzi. Po několika dalších minutách se nějaký mladík opřel o zeď a poslouchal, pak se podíval na hodinky a rychle odkráčel. Evidentně rovněž spěchal do práce. Nejvíce pozornosti věnoval muži 3letý chlapec. Matka jej vlekla kolem a spěchala, ale dítě se zastavilo a dívalo se uchváceně na houslistu. Nakonec jej matka postrčila a dítě pokračovalo v chůzi, ale celou dobu se fascinovaně za hrajícím mužem ohlíželo. Toto se opakovalo s několika jinými dětmi a všichni rodiče, bez výjimky, je nutili pokračovat v chůzi. Za celých 45 minut hry se na okamžik zastavilo pouze šest lidí. Asi 20 mu dalo peníze, aniž by zpomalilo svůj krok. Vybral 32 dolarů. Když skončil a nastalo ticho, nikdo si

toho nevšiml. Nikdo nezatleskal, nikdo jej nepoznal. Nikdo nevěděl, že tím umělcem byl dvaadvacetiletý americký houslový virtuos Joshua Bell, jeden z nejlepších hudebníků na světě. Hrál jedny z nejtěžších skladeb, které byly kdy zkomponovány, navíc geniálním hudebním skladatelem J. S. Bachem. Hrál na houslích za 3,5 milionu dolarů, model Gibson ex Huberman Stradivarius z roku 1713. Dva dny před tím, než hrál v metru, vyprodal Joshua Bell divadlo v Bostonu za průměrnou cenu sedadla 100 dolarů. V metru činil jeho hodinový plat cca 32 USD... Jedním z možných závěrů tohoto experimentu je, že jestliže nemáme ani chvilku se zastavit a naslouchat jednomu z nejlepších hudebníků na světě, hrajícímu tu nejlepší napsanou hudbu, kolik dalších věcí, krás a neopakovatelných prožitků nám uniká? Těžko říct, jestli ve vyprodaném hledišti bostonského divadla seděli během zmíněného koncertu jenom snobové, kteří nikdy neješli metrem, anebo v nás jen pozvolna mizí v tomto odcizeném světě plném násilí a amorálních dějů smysl pro skutečné hodnoty. Je to důkaz toho, jak civilizace devastuje základní lidské hodnoty a ničí je kariérismem, depresemi, anachronismy, paranoiou či prahnutím po moci, penězích a hlavně frustrací z nezaměstnanosti a všeobecného úpadku morálky. To jen Nietzsche tvrdil, že morálka neexistuje, pouze osobní disciplína. Ale věřte chorému excentrikovi... Jestli o něco v tom spěchu za prací a penězi nepřicházíme. My, nesmrtelní hrdinové života, o němž ještě nevíme, nebo nechceme vědět, že je smrtelnou chorobou...

Městské divadlo Brno

1920
Čedok
cestovní kancelář

**S MĚSTSKÝM DIVADLEM BRNO
ZA MUZIKÁLY DO LONDÝNA**

**555.555.návštěvníkovi
Hudební scény
u příležitosti jejího 5. výročí
věnuje cestovní kancelář Čedok**

čtyřdenní zájezd pro dvě osoby do britské metropole

Městské divadlo Brno, Lidická 16, 602 00 Brno, tel.: 533 316 301, e-mail: komercni@mdb.cz, <http://www.mdb.cz>

Č I N O H E R N Í S C Ě N A

Thomas Bernhard: **SÍLA ZVYKU**

Děj hry novodobého rakouského klasika, v posledním desetiletí často hraného a čteného i u nás, se odehrává v marínogotce cirkusového ředitele Caribaldiho. Ten si kdysi dávno usmyslel, že nacvičí se svými zaměstnanci ve volném čase Schubertův smyčcový kvintet Pstruh. A tak se už dvaadvacet let snaží přinutit Zongléra, Krotitele, Vnučku a Klauna, kteří nemají k hudbě žádný vztah, aby se naučili hrát na klavír, housle, violu a basu...

Síla zvyku je to touze po absolutní dokonalosti, která je však v neslučitelném rozporu s banálností, všední a ponižující realitou. Hra má svou komikou blízko k fraše a varírováním opakování různých situací i ke klaunádě, či filmové grotesce. Protagonistovi tohoto absurdního divadla, podobně jako i v jiných Bernhardových hrách, je dominantní mužská postava, již se její megalomanská a tedy nenaplnitelná touha po dokonalosti stává krutou i směšnou posedlostí, s níž tyranizuje a deprimuje své okolí a nakonec i sebe.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Jan Mazák, Viktor Skála, Barbora Jelenová, Igor Ondříček, Michal Isteník

Tennessee Williams:

KOČKA NA ROZPÁLENÉ PLECHOVÉ STŘEŠE

Mimořádná hra je dílem Tennessee Williamse, jednoho z nejvýznamnějších dramatiků 20. století. Jeden z jeho

HRAJEME

nejvýznamnějších textů (ověnčený i prestižní Pulitzerovou cenou) jistě netřeba zvláště představovat. Stačí jen připomenout skálu světových herců od Paula Newmana přes Kathleen Turnerovou k Laurenci Olivierovi, kteří v této hře, proslulé mimořádnými hereckými příležitostmi, dosahovali vrcholů své kariéry.

Podtitul „Kočky“ by mohl znít „rodinná oslava s tajemstvím“. Pan Pollitt, miliardář a jeden z největších vlastníků pozemků na americkém Jihu, slaví své pětadesáté narozeniny ve velkém stylu. Všichni se veselí s ním, kromě syna Bricka, který se osaměle upíje ve svém pokoji. Navíc „tatka Pollitt“ dostává jeden nečekaně velikolepý dárek navíc: jeho podezření, že má rakovinu, bylo mylné. Nebo ne? Mistrná psychologická pitva napjatých vztahů v rámci jedné jižanské rodiny, kořeněná navíc nastávajícím bojem o případnou pozůstalost...

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Hana Briešťanská, Lukáš Hejlik, Pavla Vitázková, Jana Gazdíková, Zdeněk Junák, Karel Mišurec, Patrik Bořecký, Miloš Kročil a další.

Carlo Goldoni: **POPRAK NA LAGUNĚ**

Existuje jen málo komedií, které dosahují úrovně tohoto díla. Všechna legrace, zábava či humor, jak kdo chce, se ve všech po tomto autorovi následujících veseloherách odvíjí od toho, jak geniálně to právě on ukázal v této komedii. A možná již ani neexistuje nic zábavnějšího, než tato hra. Roztodivný řetěz roztomilých nevráživostí a svárů, klevet rozzmýchávajících v duších jednoduchých rybářů drama žárlivosti... Rozvášněné hlavy, tupí strážci veřejného pořádku... Láaska a nenávisť - dvě nádoby se stejným dnem... A přitom svět poclivých, prostých a dobrosrdečných lidiček, jaké známe z každodenního života. A ten nám přináší absurdní, směšné, rozum i smysly provokující situace, kterým nezbyvá než se smát, než se vysmát...

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Zdeněk Junák nebo Zdeněk Černín, Irena

Konvalinová, Tereza Šefrnová, Patrik Bořecký, Martin Havelka, Erik Pardus, Jana Glócová, Veronika Poláčková, Marta Ondráčková, Alan Novotný nebo Vojtěch Blahuta, Lukáš Hejlik, Jaroslav Záděra, Michal Nevěčný, Zdeněk Kopp.

Anton Pavlovič Čechov: **TŘI SESTRY**

Vrcholné drama jednoho z nejvýznamnějších světových autorů pro divadlo. Na příběhu sester Prozorových Olgy, Iriny, Máši a jejich bratra Andreje, které osud zavál do malého provinčního městečka, Čechov sugestivně zachycuje období konce 19. století se všemi protiklady. Sestry touží přestěhovat se do Moskvy, kde prožily své dětství. Jejich životní podmínky se však natolik mění, že sourozenci ztrácejí možnost realizovat svoje plány. Bratr Andrej se ožení s měšťáčkou Natašou a postupně se smiřuje se svým bezperspektivním osudem i Olga. Tragicky končí láska Iriny a barona Tuzenbacha, neradostný je Mášín rodinný život. Tyto matné «krásné duše» samy sebe zoklíkují drásavou výčitkou, že neumějí užitečně žít. Na jejich stescích a trýznivé bezmocnosti Čechov dokáže úspěšně zobrazit nejen celou etapu vývoje ruské společnosti, ale i celou etapu vývoje lidstva. Proto si jeho hra dodnes uchovává svou životnost. Jednoduchý děj gradující až k napětí blížící se katastrofy rámcují vnitřní konflikty psychologicky propracovaných postav, srážky mezi skutečnými a domnělými hodnotami. Důležitou úlohu hraje lyrismus. Jednotlivé detaily, výrocky i celková atmosféra děje mají úžasný symbolický charakter a dodávají mimořádně zevšeobecňující a nadčasový ráz jedné z nejlépe napsaných her světové divadelní literatury.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Michal Isteník, Lenka Janíková, Markéta Sedláčková, Ivana Vaňková, Svetlana Slováková, Milan Němec, Petr Štěpán, Vojtěch Blahuta, Jaroslav Matějka, Jan Mazák, Jakub Przebinda, Radek Novotný, Pavel Kunert, Eva Jelínková

Dmitrij Merežkovskij: **SMRT PAVLA I.**

Jeden z nejvýznamnějších představitelů ruské moderny Dmitrij S. Merežkovskij psal své nejlepší jevištní dílo za pohnuté atmosféry první ruské revoluce 1905. Mistrně v něm vystihl dvojí tvář nemilovaného syna Kateřiny Veliké, cara Pavla I. - bezskrupulózního tyrana, rádící bestie, i něžného milence a sentimentálního snílka. Na ruskou scénu se drama dostalo až po pádu samoděržaví a posléze ve dvacátých letech, kdy bolševický režim přinutil autora odejít do emigrace, prošlo úspěšně evropskými jevišti. Historicky věrně, psychologicky výstižně a dramaticky strhující podání přízračného ovzduší despotie a její krutosti v kontrastu s křehkostí člověka – to vše vytvořilo z Merežkovského hry jeden z nejsugestivnějších obrazů ruských dějin. Zároveň se jedná i o mimořádně silné dílo plné nadčasových dimenzí. Na půdorysu společenské tragédie rozvíjí se i tragédie rodinná, v závěru nabývající mohutnosti antických tragédií.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Erik Pardus, Petr Štěpán, Igor Ondříček, Oldřich Smysl nebo Jaroslav Matějka, Irena Konvalinová, Pavla Vitázková, Mária Lalková, Ladislav Kolář, Jan Mazák, Viktor Skála, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Tomáš Sašher, Zdeněk Bureš nebo Karel Mišurec a další.

H U D E B N Í S C Ě N A

Michael Kunze, Sylvester Levay: **MOZART!**

rockový muzikál

Muzikál Mozart! pochází z pera nejuspěšnějšího libretisty kontinentální Evropy Michaela Kunzeho, který je českým rodákem, a amerického skladatele Sylvestera Levaye. Ve světové premiéře jej v roce 1999 uvedly Spojené scény vídeňské, aby ho pak dále s úspěchem hráli např. i v Hamburku, Budapešti, Tokiu... Jde nejen o biografický příběh slavného skladatele, nýbrž boj génia s průměrností,

ŘÍJEN

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.10.	čtvrtek	Thomas Bernhard	C4
19.30		Síla zvyku	
2.10.	pátek	Thomas Bernhard	A5
19.30		Síla zvyku	
4.10.	neděle	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
5.10.	pondělí	Tennessee Williams	
19.30		Kočka na rozpálené plechové střeše	
6.10.	úterý	Thomas Bernhard	AB2
19.30		Síla zvyku	
7.10.	středa	Eduardo Rovner	
19.30		Vrátila se jednou v noci	
8.10.	čtvrtek	Carlo Goldoni	
19.30		Poprask na laguně	
11.10.	neděle	A. J. Lerner, F. Loewe	
19.30		My Fair Lady (ze Želňáku)	
12.10.	pondělí	A. J. Lerner, F. Loewe	
19.30		My Fair Lady (ze Želňáku)	
13.10.	úterý	A. J. Lerner, F. Loewe	
19.30		My Fair Lady (ze Želňáku)	
14.10.	středa	Eduardo Rovner	A2009
19.30		Vrátila se jednou v noci	
15.10.	čtvrtek	A. P. Čechov	
18.00		Tři sestry	
16.10.	pátek	A. P. Čechov	
18.00		Tři sestry	
17.10.	sobota	Carlo Goldoni	
19.30		Sluha dvou pánů	
18.10.	neděle	Carlo Goldoni	
19.30		Sluha dvou pánů	
19.10.	pondělí	Dmitrij Merežkovskij	
18.00		Smrt Pavla I.	
20.10.	úterý	Dmitrij Merežkovskij	derniéra
19.30		Smrt Pavla I.	
23.10.	pátek	Thomas Bernhard	E5
19.30		Síla zvyku	
24.10.	sobota	Georges Feydeau	
19.30		Brouk v hlavě	
25.10.	neděle	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
30.10.	pátek	V. Čajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	veř. generálka
14.00		Betlém	
30.10.	pátek	V. Čajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	C5
19.30		Betlém	
31.10.	sobota	V. Čajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	premiéra, P
19.30		Betlém	

HUDEBNÍ SCÉNA

1.10.	čtvrtek	Michael Kunze, Sylvester Levay	zakoupeno
18.30		Mozart!	
2.10.	pátek	Michael Kunze, Sylvester Levay	veř. generálka
14.00		Mozart!	
2.10.	pátek	Michael Kunze, Sylvester Levay	C5/E5
19.30		Mozart!	
3.10.	sobota	Michael Kunze, Sylvester Levay	premiéra, P
19.30		Mozart!	
4.10.	neděle	Michael Kunze, Sylvester Levay	D/E7
19.30		Mozart!	
5.10.	pondělí	Michael Kunze, Sylvester Levay	A1/AB1
19.30		Mozart!	
6.10.	úterý	Michael Kunze, Sylvester Levay	C2/E2
19.30		Mozart!	
7.10.	středa	Michael Kunze, Sylvester Levay	A3/AB3
19.30		Mozart!	
8.10.	čtvrtek	Michael Kunze, Sylvester Levay	A4/AB4
19.30		Mozart!	
9.10.	pátek	Michael Kunze, Sylvester Levay	A5/AB5
19.30		Mozart!	
10.10.	sobota	Michael Kunze, Sylvester Levay	A6/AB6
19.30		Mozart!	
11.10.	neděle	Michael Kunze, Sylvester Levay	
19.30		Mozart!	
12.10.	pondělí	Michael Kunze, Sylvester Levay	
19.30		Mozart!	
15.10.	čtvrtek	J. Dempsey, D. P. Rowe	
19.30		Čarodějky z Eastwicku	
16.10.	pátek	J. Dempsey, D. P. Rowe	
19.30		Čarodějky z Eastwicku	
17.10.	sobota	J. Dempsey, D. P. Rowe	
19.30		Čarodějky z Eastwicku	
18.10.	neděle	J. Dempsey, D. P. Rowe	
19.30		Čarodějky z Eastwicku	
21.10.	středa	J. Bock, S. Harníček, J. Stein	
19.30		Šumár na střeše	
22.10.	čtvrtek	J. Bock, S. Harníček, J. Stein	
19.30		Šumár na střeše	
26.10.	pondělí	K. Gärtner, E. Bryll	
19.30		Jánošík aneb Na skle malované	
28.10.	středa	A. L. Webber, T. Rice	
19.30		Evita	
29.10.	čtvrtek	A. L. Webber, T. Rice	
19.30		Evita	
30.10.	pátek	A. L. Webber, T. Rice	
19.30		Evita	

Markéta Sedláčková,
Svetlana Slováková, Vendula Ježková
v tragikomedii **Tři sestry**,
režie: Stanislav Moša

Radka Coufalová
v muzikálu **Evita**,
režie: Pavel Fieber

Zájezdy: 9. a 10. října hostuje MdB s komedií **Charleyova teta** v Košicích, 14. 10. s muzikálem **Cikáni jdou do nebe** v Jablonci nad Nisou, 22. 10. s komedií **Charleyova teta** v Praze a 24. 10. s **Rendez-vous s operetou** v Kladně.

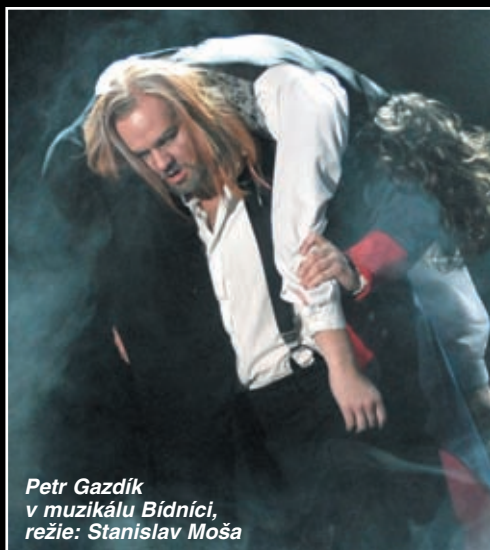
LISTOPAD

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

1.11.	neděle	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	premiéra
2.11.	pondělí	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	A1
3.11.	úterý	Thomas Bernhard	E2
4.11.	středa	Thomas Bernhard	AB3
5.11.	čtvrtek	Eduardo Rovner	
6.11.	pátek	Carlo Goldoni	derniéra
7.11.	19.30	Poprask na laguně	E7
8.11.	neděle	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	
9.11.	19.30	Betlém	PP1
10.11.	pondělí	A. Dumăș st., H. Burešovă, Ș. Oitcănășek	
11.11.	úterý	A. Dumăș st., H. Burešovă, Ș. Oitcănășek	PPP
12.11.	19.30	Tři mušketyři	
13.11.	středa	Yasmina Reza	
14.11.	18.00	Kumšt	
15.11.	čtvrtek	Tennessee Williams	
16.11.	19.30	Kočka na rozpálené plechové střeše	AB6
17.11.	pátek	Tennessee Williams	
18.11.	19.30	Kočka na rozpálené plechové střeše	
19.11.	sobota	Thomas Bernhard	D
20.11.	19.30	Síla zvyku	AB1
21.11.	neděle	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	
22.11.	pondělí	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	C2
23.11.	úterý	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	A3
24.11.	19.30	Betlém	AB4
25.11.	středa	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	
26.11.	čtvrtek	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	
27.11.	19.30	Betlém	R09
28.11.	pátek	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	Z09
29.11.	19.30	Betlém	T09
30.11.	neděle	Brandon Thomas	X09
	19.30	Charleyova teta	
	pondělí	Brandon Thomas	
	19.30	Charleyova teta	
	úterý	Brandon Thomas	
	19.30	Charleyova teta	
	středa	Brandon Thomas	
	19.30	Charleyova teta	
	čtvrtek	Felix Mitterer	
	19.30	V jámě Ilové	
	pátek	Felix Mitterer	
	19.30	V jámě Ilové	
	sobota	A. J. Lerner, F. Loewe	
	19.30	My Fair Lady (ze Zelníáku)	
	neděle	A. J. Lerner, F. Loewe	
	14.00	My Fair Lady (ze Zelníáku)	
	neděle	A. J. Lerner, F. Loewe	
	19.30	My Fair Lady (ze Zelníáku)	
	pondělí	A. P. Čechov	
	19.30	Tři sestry	

2.11.	pondělí	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
3.11.	19.30	Les Misérables (Bidníci)	
4.11.	úterý	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
5.11.	19.30	Les Misérables (Bidníci)	
6.11.	čtvrtek	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
7.11.	19.30	Les Misérables (Bidníci)	zakoupeno
8.11.	pátek		
9.11.	19.00	Fantasy Musical Gala	
10.11.	sobota	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
11.11.	14.00	Les Misérables (Bidníci)	
12.11.	sobota	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
13.11.	19.30	Les Misérables (Bidníci)	veřejná generálka
14.11.	pátek	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	A5/AB5
15.11.	19.30	Probuzení jara	
16.11.	sobota	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	premiéra, P
17.11.	19.30	Probuzení jara	
18.11.	neděle	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	
19.11.	19.30	Probuzení jara	
20.11.	pondělí	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	
21.11.	19.30	Probuzení jara	A2/AB2
22.11.	úterý	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	
23.11.	19.30	Probuzení jara	
24.11.	středa	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	
25.11.	19.30	Probuzení jara	C4
26.11.	čtvrtek	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	
27.11.	19.30	Probuzení jara	C5/E5
28.11.	pátek	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	
29.11.	19.30	Probuzení jara	A6/AB6
30.11.	sobota	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	D/E7
	neděle	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	
	19.30	Probuzení jara	
	pondělí	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	A1/AB1
	19.30	Probuzení jara	

Petr Gazdík
v muzikálu **Bidníci**,
režie: Stanislav Moša

o jeho střet se společností, o jeho snaze osvobodit se z pout konvencí, peněz a moci, rodiny, včetně vlastního otce Leopolda Mozarta, a stát se nezávislým tvůrcem. Jakožto umělecky založený člověk se stává snadným terčem pomluv, lží i lákadlem k intrikám. S mladým Wolfgangem vystupuje na jevišti i malý genius, zázračné „porcelánové dítě“, s nímž je umělec neustále během svého života konfrontován – perfektní rokoková porcelánová figurka oproti člověku a kontroverznímu umělci, který hraje karty, holduje alkoholu, miluje, sní, pere se o svou svobodu. V České republice pak jde o vůbec první nastudování a uvedení jednoho z titulů dnes světově proslulé autorské dvojice Kunze - Levay.

Režie: Stano Slovák
Hrají: Aleš Slanina nebo Dušan Vitázek nebo Lukáš Janota,

HRAJEME

Jan Ježek nebo Michal Šebek, Marta Prokopová nebo Ivana Skálová, Petr Gazdík nebo Jiří Mach, Jan Apolenář nebo Lukáš Vlček, Lenka Bartolšicová nebo Monika Havlíčková, Johana Gazdíkova nebo Hana Holíšová, Jana Musilová nebo Markéta Sedláčková, Kateřina Krejčová nebo Lucie Šauerová, Tereza Martinková nebo Svetlana Slovákova, Eva Jedličková nebo Andrea Březinová a další.

John Dempsey, Dana P. Rowe: **ČARODĚJKY Z EASTWICKU**

Román Johna Updika *Čarodějky z Eastwicku* se nejprve stal filmovým hitem společnosti Warner Brothers. Vzpomínáte na tři filmové představitelky zoufalých žen – na Cher či Michelle Pfeiffer a Susan Sarandon - znutěně žítím v malém městečku Eastwicku v New England? Rozhodnou se prožít něco vyjimečného a přičarovat si muže po všech stránkách dokonalého – zábavného, inteligentního, pozorného, sexy etc. Zázračný ideál se jim skutečně zjeví, avšak v podobě dábla. Ve filmu tuto roli ztvárnil Jack Nicholson... Úspěchy filmové adaptace zaujaly světověznámého producenta Camerona Mackintoshe, jím pak byla oslovena autorská dvojice John Dempsey (libreto a zpěvní texty) a Dana Rowe (hudba), aby napsali jevištní podobu díla. Dal tak podnět ke vzniku výborně napsaného muzikálového příběhu s vtipnými texty podněcujícími podmanivou „čarodějnou“ hudbu, která úspěšně vtahuje posluchače do svých tenat. Charaktery jsou zde podány s patřičnou ironií i nadhledem. Tento muzikál, uvedený ve světové premiéře 18. 7. 2000 v londýnském divadle Drury Lane, vychází z nejlepších tradic klasického broadwayského muzikálu, které rozvíjí do vskutku současné podoby. Městské divadlo jej uvádí v překladu Jiřího Joska.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Ivana Vaňková nebo Yveta Blánarovičová nebo Jana Musilová, Johana Gazdíkova nebo Markéta Sedláčková, Hana Holíšová nebo Alena Antalová nebo Jitka Čvančarová, Kristýna Šebíková nebo Marta Prokopová, Igor Ondříček nebo Milan Němec, Lenka Bartolšicová nebo Michaela Fojtíková nebo Zuzana Maurery, Kateřina Krejčová nebo Mária Lalková, Jakub Uličník nebo Dušan Vitázek, Ján Jackuliak nebo Tomáš Sagher, Monika Světnicová, Martina Severová, Magda Vitková a další.

Spoluúčinkuje Orchestr Městského divadla Brno.

Jerry Bock, Sheldon Harnick, Joseph Stein:

ŠUMAŘ NA STŘEŠE

Šumař na střeše, ve světě hraný také pod názvem *Anatévka*, patří k nejslavnějším muzikálům 60. let. Se svými 3242 reprízami se ve své době stal dokonce nejhranějším dílem a získal celou řadu cen. Jako předloha k muzikálu, je-

hož premiéra se konala v New Yorku roku 1964, posloužily povídky židovského spisovatele Šoloma Alejchema o mlákaři Tovjem, který se snaží provdat tři ze svých pěti dcer. Podle tradice, kterou se snaží obyvatelé malé ruské vesničky Anatévky řídit, se rodiče společně s dohazovačkou snaží svým dcerám najít vhodné zenchy. Avšak dcery poruší onu tradici a muže svého srdce si najdou samy. Celý příběh je o to silnější, že je zasazen do předrevolučního Ruska počátků 20. století, do období velkých antisemitských pogromů. Na závěr musí také obyvatelé opustit své domovy a jít vsítit svým nejistým osudem, protože celá oblast musí být od Židů vyčištěna. Stále aktuální dílo, které nám nabízí řadu témat k zamyslení – to je muzikál *Šumař na střeše*.

Režie, úprava a scéna: Pavel Fieber

Hrají: Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Miroslava Kolářová, Eva Jedličková nebo Jana Musilová, Radka Coufalová nebo Ivana Vaňková, Evelína Jirková nebo Mária Lalková, Terezie Jumečková nebo Petra Šimberová, Ján Jackuliak nebo Alan Novotný nebo Robert Musialek, Oldřich Smysl, Vendula Šeráková nebo Vendula Otisková, Jana Gazdíková nebo Květoslava Ondráková a další.

Katarzyna Gärtner, Ernest Bryll:

JÁNOŠÍK ANEB NA SKLE MALOVANÉ

Světová premiéra hry polských autorů, básníka a dramatika Ernesta Brylla a hudební skladatelky Katarzyny Gärtner se uskutečnila v roce 1970 ve varšavském Polském divadle. Příběh legendárního zbojníka Juraje Jánošíka je autory citlivě převeden ve vzácný hudobně-dramatický tvar plný básnické obrazovnosti a laskavě-humorné stylizace lidového divadla. Nápaditým použitím symbolických postav lidových her, jakými jsou Anděl, Čert a Smrt, se tento muzikál stává ojedinělým a divácky nesmírně atraktivním jevištním dílem. Dominující složkou Na skle malovaného jsou však kompozice Katarzyny Gärtner v jazz-rockovém stylu. Kombinací podmanivých melodií a lidových nápěvů s nápaditým jazz-rockovým pozadím se tento muzikál nesmazatelně zapsal do dějiny hudebního divadla. Jen na Nové scéně v Bratislavě se hrál nepřetržitě v hlavní roli s Michalem Dočolomanským od října 1974 až do roku 2004 celkem 650!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Dušan Vitázek, Petr Gazdík, Petr Šmířák, Mária Lalková, Zdeněk Junák, Ladislav Kolář, Erik Pardus, Tomáš Sagher, Hana Holíšová, Marta Prokopová, Pavla Vitázková, Eva Jedličková, Jan Apolenář, Pavel Kunert a další.

A. L. Webber, T. Rice:

EVITA

Po světovém úspěchu muzikálu *Jesus Christ Superstar* se oba autoři pustili do muzikálového zpracování životního osudu významné osobnosti novodobých dějin, Evy Perón. Evita je manželka diktátora Juana Peróna, první dáma Argentiny v letech 1946–1953 a obdivovaná davy. Proti Evě a Perónovi stojí cynický levíček Che (Che Guevara) jako chór o jednom hlasu, jehož extravaganti dramatickou podobu vytvořil režisér světové premiéry v Prince Edward Theatre v Londýně roku 1978 American Harold Prince. Tento muzikál úspěšně používá dva hudební styly – soft-rock, příjemně ozvláštěný španělskými prvky a ten mistně spojuje s dramaticky odlišným moderním hudebním jazykem. Po dílech *Jesus Christ Superstar* a *Josef a jeho úžasný pěstobarevný plášť* (obojí v režii Stanislava Moši) uvedeme na Hudební scéně také *Evitu* opět v překladu Michaela Prostějovského jako v pořadí již třetí dílo této snad nejspěšnější světové autorské muzikálové dvojice.

Režie: Pavel Fieber

Učinkují: Ivana Skálová nebo Hana Holíšová, Ján Jackuliak nebo Dušan Vitázek, Jiří Horký nebo Igor Ondříček, Robert Jícha nebo Jiří Mach nebo Radek Novotný a další.

Betlém (Pastorála aneb Hry vánoční.)

Vánoce. Pro někoho jen období obzvláštního vyzdobení všech super- a hypermarketů, pro někoho možnost zklidnění a vychutnání zimní pohody, pro někoho naopak období zvýšeného stresu, pro někoho stromek, kapr a bramborový salát, pro někoho jedny z nejdůležitějších křesťanských svátků. Každopádně jeden z příběhů, na kterém stojí naše civilizace, příběh o narození Ježíše Krista. Příběh, který nutká a vybízí k znovupřítomňování i na divadelních prknech. Příběh, který si Městské divadlo Brno nechťelo a nemohlo nechat ujít, u které-

PŘIPRAVUJEME

ho nemohlo dopustit, aby chyběl v jeho repertoárové nabídce.

Bylo jen logické, že byla k inscenování „vánočního titulu“ vybidnut režisér Zbyněk Srba, který má k lidovým hrám dlouhodobě blízký vztah – koláž z vánočních lidových her inscenoval již kdysi v mosteckém divadle, před několika lety připravil i inscenaci *Pašiji* pro pražské Národní divadlo. (Nadto po úspěšné inscenaci *Odyssey* je logický i jeho režijní návrat do Městského divadla.) Autorský tým (jehož součástí kromě režiséra byl i rektor JAMU Václav Cejpek a dramaturg inscenace Jan Šotkovský) se však rozhodl nesašnout po existujících lidových hrách a montážích z nich (vzpomeňme jen Kopeckého *Komedii o hvězdě*), ale vykročil cestou nepoměrně riskantnější. A sice cestou koláže, které nechce jen na divadle oživit líbeznost jesliček (na které již dnes dostatečně parazitují ony v úvodu zmíněné chrámy konzumu), ale nahlédnout betlémský příběh z více úhlů, zařadit jej do širšího biblického kontextu, vzrušovat současným pohledem, provokovat montáží zdánlivě nesoudrých prvků.

Tak se v textu inscenace Betlém (*Pastorála aneb Hry vánoční*) kromě starozákonních a novozákonních motivů a fragmentů z českých lidových her objevují i překlady z lidových her polských, valašský písňový folklor, songy skupiny Címbal Classic (jejíž leader Dalibor Štrunc je autorem hudby k insce-

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtněte)

Alexandre Dumas st., Hana Burešová, Štěpán Očenašek: **Tři mušketýři**
Zdeněk Merta, Stanislav Moša: **Božská komedie - Peklo**

Yasmina Reza: **Kumšt**

S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán a K. Cón: **Sněhurka a sedm trpaslíků**

William Shakespeare: **Večer tříkrálový**

Claude-Michel Schönberg, Alain Boublil: **Bidníci**

Tennessee Williams: **Kočka na rozpalené plechové střeše**

Andrew Lloyd Webber, Tim Rice: **Evita**

Daniel Fikejz, Ivan Hruar, Rino Brézina: **Severská epopej (Singoalla)**

Anton Pavlovič Čechov: **Tři sestry**

Nejvýraznější tvůrčí počín

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Na druhé straně anketního lístku vyplňte své jméno a adresu

KŘÍDLA 2008/2009

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

Zde, prosím, vyplňte následující údaje:

Jméno:

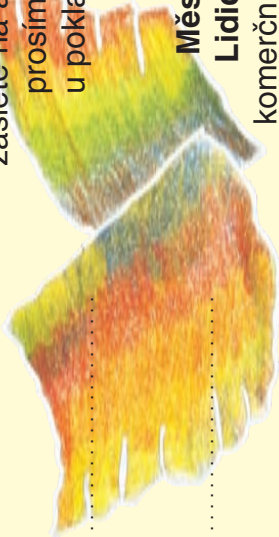
Adresa:

e-mail:

Anketní lístek

zašlete na adresu divadla nebo vhodíte,
prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
do 30. 11. 2009.

**Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410**

naci), texty Franze Werfela, Milana Rúfuse nebo Ladislava Fukse. Cílem však není destrukce vánočního příběhu – je jím sugestivní zážitek, bohatá a poutavá podívaná, která nahlédne onu historku, kterou zdánlivě všichni známe (ale známe ji opravdu?), ve vzrušivě nečekaném světle. (*Narodil se Kristus pán* ovšem chybět vskutku nesmí a nebude.)

Inscenace bude v MdB uvedena v režii **Zbyňka Srby**, scéně **Jaroslava Milfajta**, kostýmech **Andrey Kučerové**, dramaturgii **Jana Šotkovského** a za pohybové spolupráce **Martina Packa**. Dlužno ještě podotknout k hudbě Dalibora Štrunce, že kromě nahrávky zazní v živém provedení hned dvou „muzik“ – jedné v hu-deckém, druhé v klezmer stylu – a navíc ještě dětského sboru. V hlavních rolích se představí **Ladislav Kolář** (Josef), **Mária Lalková** (Marie), **Petr Štěpán** (Anděl), **Michal Istenik** (Čert) a **Viktor Skála** (Herodes). Dále se můžete těšit na **Evu Ventrubovou**, **Janu Musilovou**, **Lukáše Hejlíka**, **Milana Němce**, **Alana Novotného**, **Stano Slováka**, **Zdeňka Bureše**, **Karla Janského** a **Miloše Kročila**. Na prkna Činoherní scény Městského divadla vstoupí Betlém premiérově 31. října 2009.

Jan Šotkovský

ZRCADLENÍ

Dušan Vítázek na skicách plakátu
k muzikálu Mozart!, režie: Stano Slovák

NEPŘEHLÉDNĚTE!

Nenechte si ujít
muzikálový hit tří zrudělých žen,
které se pokusí přičarovat si ideálního muže
ČARODĚJKY Z EASTWICKU

15. - 18. 10. vždy v 19.30 hodin

silný příběh mlékaře Tovjeho a jeho pěti dcer v muzikálu

ŠUMĀŘ NA STŘEŠE

s Ladislavem Kolářem a Zdeňkem Junákem v hlavní roli
21. a 22. 10. v 19.30 hodin

atraktivní hudební inscenaci o legendárním zbojníkovi

JÁNOŠÍK ANEB NA SKLE MALOVANĚ

26. 10. v 19.30 hodin

**MILAN
NĚMEC**

chat ten správný koktejl, ale i podávat ho tak, aby si ho lidé koupili. V divadle je to podobné a to je můj úkol v Mozartovi - vystoupit s tímhle apelem a oslovit všechny kumštýře. Takže je to zodpovědný úkol, i když na malé ploše.

O to náročnější to potom je...

Ano, nemáte možnost to potom někde napravit. Leda důstojným posvěcením krásných choreografií Igora Barberice, které máte jako člen company ve skupině M6 taktéž autory předepsané.

Váš repertoár je poměrně široký, rozkročený od muzikálu k operetě. Teď je na programu rockový muzikál, navíc o klasickém géniovi. Jak se vám toto spojení líbí?

Na začátku jsem tenhle kus vůbec neznal. Takže jsem si nechal vypálit cédéčko s originální rakouskou verzí, poslechl jsem si to a v něčem jsem byl velmi příjem-

"Rodinné stříbro? Tak to se musím zasmát!" reagoval na žádost o rozhovor do zmiňované rubriky Milan Němec. "Během svého krátkého angažmá po absolvování JAMU jsem se hned dostal do rubriky 'Nenahraditelní', a teď, po dvou letech v souboru už jsem součástí 'Rodinného stříbra'. To bych si za dva roky nemusel hledat nové angažmá," směje se herec, který se na začátku října představí v rockovém muzikálu Mozart! Při jeho nastudování usedl na režisérskou židli jeho dlouholetý kamarád Stano Slovák. "My jsme byli nerozlučná dvojka už od studií na JAMU - Slovák a Němec," vzpomíná představitel dvojrole Floridor/Célestin z Mam'zelle Nitouche, Clyda z Čarodějek z Eastwicku, Macechy ze Sněhurky a sedmi trpaslíků a dalších rolí.

V novém muzikálu Městského divadla Brno Mozart! hrajete historickou postavu libretisty Emanuela Schikanedera, autora Kouzelné flétny. Můžete tuto postavu přiblížit?

Budu se snažit vám ji neoddat... Její prostor je v tomto hudebním díle skromný, zato významný. Schikaneder předává Mozartovi do ruky libreto Kouzelné flétny s tím, že je ten správný čas uvést operu v němčině. Takovou, aby si ji lidé zpívali na ulicích. A jediný, kdo ji podle Schikanedera může napsat, je právě Mozart.

Oproti původní předloze jsme udělali jednu změnu - posunuli jsme jeho výstup ke konci hry, protože je to pro samotný kus výhodnější a navíc i přesnější z hlediska chronologického. Kouzelná flétna je přece jednou z posledních Mozartových oper. V původní, vídeňské verzi, se Schikaneder objevil hlavně v první půlce.

Pokusili jsme se u jeho postavy udělat alespoň malý vývoj, protože je opřena jen o jednu písničku, která je ovšem výzračným návodem k naší herecké práci, alespoň jak jí vidí Schikaneder - jak dělat divadlo pro lidi. Jsem rád, že jsem se k téhle písničce dostal, mluvím z duše, i když se některým bude určitě jevit možná až příliš vyhraněná. Herec ale zkrátka musí nejen namí-

ně překvapený. Muzika mi ale nepřipadá ve všem úplně sounodá, zaslechl jsem, že jednotlivé kusy jsou vytahány ze šuplíků a vzájemně posleповané. Nedám za to ruku do ohně, ale v některých místech mi to tak přijde. Nicméně jsou tam kusy, které jsem si zamiloval, čím dál víc mi lezou do uší i do hlavy. Hlavně ty, které jdou dohromady s mozartovskou muzikou, přestože jsou rockové. Když tam tenhle směr zazní, je mi to moc sympatické, tohle souznění. Nejbližší, ale nejen hudebně, jsou mi ovšem staré klasické muzikály.

Který starý muzikálový titul máte nejradši?

Od Zpívání v dešti, přes Loď komediantů až třeba po My Fair Lady nebo Hello, Dolly, ve kterých jsem měl to štěstí taky postát.

Před dvěma lety jste přišel z Východočeského divadla Pardubice, kde jste byl přece jen asi více zvyklý na hlavní úlohy. V Městském divadle jste dostal velký flák Célestina/Floridora v Mam'zelle Nitouche, od té doby vám svěřují role sice pod-

RODINNÉ STŘÍBRO

statné, nikoli však hlavní. Jak to vnímáte?

Musím říct, že jsem o tom přemýšlel, protože i spousta lidí i kolegů na to naráží. Vedu si stručný přehled o tom, v jaké hře a jaké roli jsem vystupoval - premiéra, derniéra a počet repríz. A zjistil jsem, že dosud jsem udělal asi padesát premiér. Zároveň jsem přišel na to, že se sice mluvívá o strašně velkých divadelních rolích, ale pozor - to zase tak nebylo. Byly to sice výrazné a důležité role, ale těch hlavních nebo titulních nebylo zase tolik, abych teď měl pocit, že se posunuju do nějaké jiné kategorie, že nejsem tak vyčerpán, nebo že pracuju málo.

Samotná velikost role pro mne není důležitá. Spíš rozměr. Samozřejmě kdyby mé obsazování rezigno-

valo na úroveň pouhé služby divadlu, přemýšlel bych o tom, jestli zůstat. Ale i kdyby to tak bylo, určitě bych ještě chvilku vytrval, protože život v angažmá má určitý vývoj – není to otázka dvou sezon, je to běh na delší trať. Lidi přicházejí do angažmá a skáčou rovnou do obrovských úkolů, pak to může dopadnout všelijak, jiní si zase pozíci budují pozvolna - každý to zkrátka má nastavené jinak. Ale kdyby to opravdu bylo tak, že bych divadlu jen sloužil, mrzelo by mě to. Už proto, že myslím, že jsem se někam dostal a že mě to dál nerozvíjí. Posun by tu měl být, protože pokud to není nutné, není třeba dělat kroky zpátky.

Takže vám nevdává hrát menší úlohy?

Co je menší úloha? Méně vět v textu? Kratší pobyt na jevišti? Nejsem z herců, kteří touží hrát za sezonu tři hlavní role. Stačí třeba jedna velká a dvě řekněme střední. Myslím, že třeba postava Kulygina ve Třech sestřích plochou sice nepatří k největším, ale co je tam mezi mužskými rolmi za lepší? (Promiň Petře Štěpáne, Vojto Blahuto, Jardo Matějko, Honzo Mazáku, Mišo Isteníku a pane Kunerte...) Má výborný oblouk, vývoj... Takže za tuhle roli jsem radši, než kdybych se dřel v hlavní roli nějakého pochybného kusu.

Tím chci říct, že jsem s otázkou velikosti role vypořádaný a jsem spokojený. Vždycky jsem byl s prací, která mi přišla pod nos, spokojený. Čekám mň a ve vy-

sledku mě překvapí, že dostanu víc. Asi je zdravé mít to takhle nastavené, protože u divadla člověk neví. Pak uvidíte za sklem na fernanu obsazení a jste zklamání, protože jste očekával něco jiného.

V tomto směru jsem vypořádaný i s otázkou vysněné role - tu nemám. Nemusí se to sejít...

...a pak je to jako Čekání na Godota...

....může vás to zastihnout ve špatném životním období, můžete mít zdravotní problémy, můžete do toho zkoušet ještě něco jiného, nebo se názorově nepotkáte s realizačním týmem... A vysněná role se vám rozplyne pod rukama. Naopak potom zjistíte, že to, co se vám nezdařilo být důležité, bylo vlastně to nejkrásnější.

Která z rolí, jež jste za dva roky v angažmá ztvárnil, vám přirostla k srdci nejvíce? S obrovským gusem hrajete například Macechu v muzikálu Sněhurka a sedm trpaslíků.

Na Sněhurce jsem dělal strašně rád. Potkala se tam spousta energie. Na začátku to byl nápad tří mladých kluků, kteří to dali dohromady, a společně s Karlem Cónem, který mezi mladíky již sice nepatří, ale duchem se jim vyrovná, dokázali napsat svěží kus. Podezřívám Stana Slováka, že to byl on, koho napadlo, že roli Macechy bude hrát chlap. Nebo komu se v hlavě zrodil nápad, že trpaslíci jsou zakletí do největších trpaslíků na světě, což je strašná ostuda, a proto se schovávají v lese? Kde cinkne v hlavě takový nápad, tam to začíná, a pak už se to veze. A pokud v týmu není člověk, který by to tahal zpátky nebo to celé rozšlapal, jde to, vedle celé té dřiny, úplně samo.

Vůbec je pro mne strašně těžké zavrhnout nějaký představení. Nemohl bych dělat svou práci, kdybych si za ní nestál, to bych nemohl vylézt na jeviště. Samozřejmě - jsem v oboru částečně vzdělaný a do jisté míry citlivý, takže když hru vidím jako divák, dokážu odhalit, že to v nějakém směru mezery má. Ale za tím, co dělám, si musím stát. Nad všechno ční zážitek z před prázdnin, něco, čemu říkám divadelní svátek, kdy se potkal skvělý tým v čele se Standou Mošou na Třech sestřích. Začíná to od textu a pokračuje obsazením, režisérem... Někteří kolegové, kteří neměli možnost v tom hrát, dokonce otevřeně říkají, že nám závidí. Ale my sami už

S Robertem Jichou v muzikálu Bídnič, režie: Stanislav Moša

při zkoušení věděli, že si to můžeme závidět. Proto jsme si to taky tak hýčkali. Během jednoho měsíce jsme pak navíc měli extrémní štěstí užít si dvaadvacet repríz. To se dá s udržením dobré psychické kondice ustat jen tak, že to máte hrozně rád. A já se opravdu každý den nemohl dočkat, až budu hrát večer Sestry. A nebyl kolem mne nikdo, kdo by otráveně říkal: "Ach jo, už zase..."

Hra byla rozhodně výjimečná už svým pojetím. Kdo šel na ryzi tragédii, byl asi překvapen.

Lidi se lekají už dopředu. Vidí na plakátě Čechov a Tři sestry, navíc s koncem ve 22.45, a už se bojí. Nelibuju si v divadelních rozbo-rech, proto jsem vůbec netušil, jak Čechova číst a co na něm je tak výjimečného, geniálního a hlavně zábavného. A to přesto, že jsem se s ním setkal na škole. Díky Sestrám už to ale vím. Takže ho budu mít do budoucna rád a už se těším, až Němec bude zkoušet dalšího Čechova.

Jak jste se svým současným angažmá spokojený?

Zastihnout takového člověka, jako je Stanislav Moša, v největší životní síle, která už trvá přes deset let, je zážitek. Zažil jsem podobnou éru v Pardubicích s Gustavem Skálou. Trvala sice jen tři roky, ale jsem hrozně rád, že jsem u toho mohl být. Stejně tak jsem rád, že jsem zažil uvádění Bidníků a život nově vzniklé Hudební scény. Tohle divadlo je zkrátka fenomén. Proč u toho nebýt? Nevím, jak to bude pokračovat, kdy to bude končit a co se z toho vyvine, ale... Možná už dnes je v novodobých muzikálových dějinách a školních osnovách Mošova West Side Story z roku 1996! A já jsem v tom začínal - byl jsem u toho, když jsme na premiéře dostávali kytky!

Jak se vyvíjí váš sen stát se minipivovarníkem, který jste přiznal v rozhovoru pro Dokořán před dvěma lety?

Tak to je tedy skokem úplně z jiného soudku...! Samozřejmě stále studuju, snažím se sbírat nové informace a chutě, souduju, v jaké hospodě se co dá ochutnat. V tomhle směru se tedy změnilo jen to, že se to ve mně posílilo. Opravdu bych si dovedl představit, že až nebudu dělat divadlo, budu dělat pivo. Když se vám povede dobrá várka, kterou někomu uděláte radost, je to stejné, jako když upečete dobrou inscenaci. **Obojí je to svým způsobem umění, do obojího musíte dát něco ze sebe a obojí je o zkušenostech.**

Ano. Někdo si ale určitě taky řekne, že to jsou jen takové kecy ochmelky Němce, který hledá odůvodnění pro to, aby mohl legálně vyseďávat po hospodách a lít do sebe spodně tpušené ležáky plzeňského typu...

Kdyby to tak bylo, mohli byste přece pohodlně sedět každý večer v té stejné hospodě...

...a lámat do sebe jedno europivo za druhým jen proto, abych se motal, to máte pravdu. No uvidíme. Třeba na ten minipivovar někdy dojde, je to takový můj sen. Mne tahle problematika totiž zajímá i z toho pohledu, co se v pivovarnictví děje - jak nás válčuje globalizace a europivo. Je mi sympatické opřít se o nějakou tradici. Určitě nemusíme toho piva vypít

S Radkou Coufalovou a Zdeňkem Junákem v operetě Mamzelle Nitouche, režie: Gustav Skála

nejvík na světě, to ne, ale můžeme ho mít tak dobré, že nám ho bude celý svět závidět.

Máme v tom se ženou takový rozpor. Hanba by mě fackovala, kdyby mě při castingu vybrali do hlavní role reklamy na nějaké europivo... Ale na druhou stranu žívím dvě děti... Opravdu nevím, jak bych se s tím popasoval. Muselo by to být za hodně peněz a musel bych si to nějak umělecky odůvodnit, třeba, že ten pán z reklamy je herec a že jeho názor jako člověka se neslučuje s jeho názorem jako herce... No, ono to tak ve skutečnosti vlastně je. Neříkal bych, že já, jako Milan Němec, doporučuju tohle pivo, ale že je to nějaký chlápek z reklamy... Zkrátka práce. To patří k tomu.

Řada herců se na hraní v reklamách dívá skrz prsty...

Dřív se nad tím vším, co nebylo vysoké herectví, ohrovoval nos, ale dnes už to podle mne tak není. Gérard Depardieu taky točí televizi, reklamy i béčkové televizní seriály, protože je to jeho práce. Točí se v tom od rána do večera a bere to, proč ne? A to by mohl brát jen áčkové velkofilmy a byl by z toho dobře živ. Stejně tak u nás Leoš Mareš taky dělá spoustu věcí, ale přitom si stále udržuje svou práci v rádiu. Přitom za večer odmoderuje tři akce, za které dostane tolik, kolik mu v rádiu nezaplátí za celý rok. Ten je mi mimochodem celkem sympatický. Teď nedávno na SuperStar mě dostal svým výrokem směrem ke své kolegyni ze Slovenska: "Pojdme to rychle odmoderovat a vydělat strašný prachy, než poznají, že to neumíme!". No co, nemůže to být druhý Marek Eben...

Jaké máte herecké vzory?

To bych se musel zamyslet... Z českých herců mám rád třeba Josefa Abrháma. Viděl jsem teď na DVD film Karamazovi, kde je úžasný Ivan Trojan, Radek Holub a fada dalších. Ale i tady v Brně a v Městském divadle jsou skvělí herci - Martin Havelka, Erik Pardus, Viktor Skála, Honza Apolenář... Radost pohledět! Nemusí to být hned někdo typu Depardieu. Nebo Petr Gazdík v roli Jeana Valjeana, to je světový výkon! Je to můj spolužák z konzervatoře a z JAMU, je mu šestatřicet let a dává tuhle roli naprosto neskutečným způsobem. A v neposlední řadě si vážím i kolegy Vojtěcha Blahuty, který klepe i do vlastní šatny.

Honza Šmíkmátor

RECENZE PRO ČESKÝ ROZHLAS 3 VLTAVA - ANTON PAVLOVIČ ČECHOV: TŘI SESTRY MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO, PREMIÉRA 30. A 31. KVĚTNA 2009 NA ČINOHERNÍ SCĚNĚ

Inscenace Čechovových Tří sester na jevišti Městského divadla v Brně je jiná, než jak hru kanonizovala inscenační tradice. Zatímco učebnicové výklady tvrdí, že u Čechova je třeba jádro výpovědi hledat více ve vnitřním světě postav než v dramatickém dění, inscenace Stanislava Moši vsadila na přímočarost. Ta hra je „čirá jako horská řeka“, píše sám režisér v programu a výmluvně dodává: „Nic v ní není skryté! Jen umět číst!“

A dramaturg Jiří Záviš, který v programu soustředil řadu zásadních textů o čechovovské dramatice, si tentokrát dovolil výrok ještě upřímnější: „Názory ve výše uvedených státech nevjadřují záměry inscenátorů“. Jeho slova lze přečíst také takto: ano, my

akcentovala hlavně touhu provdané ženy po atraktivním milenci. Zajímavější byla nejstarší ze sester Olga, jak jí hrála Markéta Sedláčková: také ona touží po milostném citu, ale vždycky jej dokáže skrýt za pečlivě hlídanou masku upjaté profesorky dívčího gymnázia.

Český rozhlas, květen 2009, David Kroča

O VÁŠNIVOSTI, KRUTOSTI I VELKÉ LÁSCĚ

Mýtů, legend a balad o lásce vytvořila lidská historie řadu. Lidé si je předávali z generace na generaci, neboť ztělesňovaly jejich touhy, představy a přání v nadosobní a nadčasové rovině, podobně jako pohádky.

Hudební scéna Městského divadla Brno před týdnem uvedla nový titul s krásným názvem *Balada o lásce* - původně nazvaný *Singoally*, tedy podle jména ženy pohanské krve, jež tak jako všechny jí podobné je součástí přírody a disponuje ženskou prasilou a schopnostmi. Možná se z dnešního pohledu zdají nadpřirozené, ale v jevištní podobě nás oslovuje silou neuvěřitelně silně, až ezotericky podmanivě imaginace. Asi jako zvěčnělá Hikmetova *Legenda o lásce*...

S původní myšlenkou uvést podmanivý severský příběh lásky, vášně, zrad, pomsty a odpuštění, pocházející někdy až z 10. století, na moderní jeviště přišel švédský režisér a libretista Rino Brezina společně se skladatelem Danielem Fikejzem. Jde o příběh tragické lásky krásné Singoally a vizionářsky smýšlejšího Erlanda kdesi v severním království, v němž vládnou pohanští bohové a kde se mísí rituály starého a nově nastupujícího věku. Příběhy osudových milenců (oba mají již dávno přisouzeny jiné životní partnery) jsou namnoze vášnivé a často kruté, mají vždy tragický osten, vždy však v nás zároveň zanechají prazvláštní pocit naděje.

Režie a úpravy díla pro nynější brněnskou podobu se neobyčejně zdařile ujal **Petr Gazdík**. „*Věřím, že divák společně s herci prožije napínavý příběh lásky čtyř lidí, kterým kletba ovlivní život.*

Příběh plný opravdových citů a emocí... To bych si přál, aby bylo na 'baladě o lásce' to nejpřitažlivější!“ uvedl ještě před premiérou režisérující úspěšný muzikálový zpěvák a neméně zkušený činoherec **Gazdík**.

Šťastná volba

Brněnské muzikálové tradice patří k nejvýraznějším ve střední Evropě, neboť nikdy jen bezmyšlenkovitě nekopirovaly cizí vzory, ani se nepodávaly komerční podbíživosti, nýbrž naopak na principech transformace předností jiných šly vlastní tvůrčí cestou. Na těchto jistotách a přednostech nyní dlouhodobě staví současné Městské divadlo Brno. Svou vynikající pověst prověřilo i na zahraničních festivalech, takže dnes začínající přehlídka hudebního divadelnictví je opravdu pestrou a hodnotnou nabídkou, jež je naopak dostupná našim veřejnosti.

Když se před pěti roky v Brně našel na půdě velmi agilního, nápaditého a umělecky zřetelně nadprůměrného Městského divadla Brno festival hudebního divadelnictví Dokořán pro hudební divadlo, byla to tehdy vlastně jakási hozená rukavice, aby mohlo docházet ke vzájemnému porovnávání kvalit jednotlivých našich i zahraničních souborů a jejich před-

NAPSALI O NÁS

víme, že ten Čechov je docela komplikovaný, ale my si ho uděláme po svém.

Inscenace tím vsadil na komediální rovinu slavné hry. Zdárně její nadčasovost v tom smyslu, jak odhaluje směšnost, malost a nadutost každého z nás. Dům sourozenců Prozorových se pak stává panoptikem figurek, které parodují rozličné lidské typy: například bratr tří sester Andrej je tradiční muž pod pantoflem, Veršinin vyznívá jako snílek a žvanil, Kulygin představuje typ roztržitého a společensky nemotorného profesora. Tragický rozměr postav zůstává pak hlavně v tom, jak jsou nám i po těch dlouhých letech, co uplynuly od vzniku hry, stále směšné. Režiséra Stanislava Mošu je třeba pochválit za to, že v promyšlené partituru hry takřka neškrtal. Jeho inscenace trvá více než tři hodiny, ale díky nečekaně svižnému tempu nenudí. Sedá rozpleklost venkovského života Prozorových, která je ovšem na místě, na nás dýchne snad jen v úvodu prvního dějství, kdy Máša, Olga a Irina lelkují v hale svého domu. Scénograf Emil Konečný jí dal podobu cukr-kandlově vyhlížejícího salonu, jehož základním výtvarným prvkem je bílá gázovina, která pokrývá všechny nábytek a v podobě záclon lemují jeviště. Atmosféru vyšších kruhů dotváří také kostýmní výprava, v níž Andrea Kučerová odráží hlavní charakteristiku jednotlivých postav.

Jak už bylo řečeno, herci ztvárňují své figury věšitkou jako typy, což jim nečiní potíže. Uslápnutý Andrej Michala Isteníka, upovídaný Veršinin Petra Štěpána i učitelstvím deformovaný Kulygin Milana Němce jsou vděčné figurky, jimiž se publikum baví. Nejblíže k čechovovskému sváru snů a životní reality však má nejmladší sestra Irina v podání Svetlana Slovákové. Talentovaná herečka dokázala vtisknout své figuře touhu po lepším životě, kterou pro ni symbolizuje návrat do Moskvy, ale současně uhněta Irinu ze směsi vnitřní nervozity, dětské naivity i permanentního rozčarování. V postavě prostřední Máši alternují Ivana Vaňková a Vendula Ježková. Viděl jsem Mášu v podání Ježkové, která

stavení. Brněnští se totiž vzhledem ke své zřetelné dokonalé profesionalitě nemusí obávat svého ohrožení. Naopak v takto široce pojaté mezinárodní konkurenci mohou nacházet inspirativní kroky pro svou další práci.

Uvedení nedávno premiérován muzikálové féerie Balada o lásce v rámci dnešního zahájení festivalu Dokořán pro hudební divadlo bude jistě předznamením vysokých interpretačních hodnot, jež tato předhlídka každoročně představuje.

Haló noviny, červen 2009, (the)

BRNĚNŠTÍ MUZIKÁLOVÍ INSCENÁTOŘI MAJÍ ÚSPĚCHY I VE SVĚTĚ

Přestože někteří čeští novináři si produkce Městského divadla Brno (MdB) ve srovnání s pražskými (hodnotově ovšem nesrovnatelně horšími!) muzikálovými scénami obvykle nevšímají, brněnští inscenátoři mají výrazné a netušené úspěchy i ve světě.

Platí to i o současných úspěších MDB s populárním a stále obecně úspěšným muzikálem Evita.

Brněnské Městské divadlo se už po více než deset let stalo v naší kultuře výrazným a stěžejním fenoménem a mezi skutečnými odborníky (nikoliv mezi hrstkou jen nepřepjatých neodborných písálků, leckdy dokonce nadto s podivnými záměry!) nesporným fenoménem. Od roku 1995 má permanentně vyprodáno, a to i přesto, že v jedné divadelní sezóně dokáže odehrát přes pět set představení. Nevidaného počtu přispívají nemalou měrou zahraniční turné. A právě ve světě má díky svým muzikálům toto brněnské divadlo své fanoušky, ale i příznivce z řad renomovaných skutečných znalců také. Zatímco v Brně se o prázdninách na scénách MDB nehraje, mnohá evropská města využívají přívalu turistů a organizují velké kulturní festivaly. Na jeden z nich, do lucemburského města Wiltz, se brněnské Městské divadlo pravidelně vrací. Navíc pokaždé s novým, obvykle neuvěřitelně úspěšným titulem - a to by mohla nejedna pražská broadwayská scéna jen závidět! Letos se brněnští umělci na letní přehlídce divadel představili zahraniční verzí muzikálu Evita.

Lucemburský Festival de Wiltz byl založen už v roce 1953 v přírodním amfiteátru s impozantní kulisou lucemburského zámku v pozadí. V průběhu let aréna prošla několika modernizacemi. Jednou z nich bylo například nezbytné zastřešení jeviště v případě deště. Neménou zůstává kapacita hlediště, odjakživa tu lze hrát pro bezmála tisíc diváků. Každé léto se tam po několik dní představují jen skutečně nejlepší - divadla, známé orchestry, slavní umělci (ovšem kromě některých proslulých scén pražských). Na program tamního festivalu je vždy zařazována hudba, a to v jakékoli formě: hraje se tam klasika, jazz, opera i muzikál. Akustika patří v tomto amfiteátru k nejkvalitnějším na světě, takže si tam každý fanoušek hudby přijde na své.

Bravo pro Evitu

Taneční muzikál, zpracovávající životní osud významné osobnosti novodobých dějin, někdejší populární první dámy Argentiny v letech 1946-1953 Evy Perónové, začal zkoušet renomovaný brněnský režisér Stanislav Moša v září loňského roku - tehdy s herci vybranými konkurzem v Mnichově.

Svou premiéru měla tato verze s mezinárodním obsazením, avšak s ryze českým realizačním týmem, loni 18. října v německém Herfordu. Od té doby je - s výjimkou dvou měsíců - stále na cestách. Tleskali jí diváci v Rakousku, Německu, Dánsku i Švédsku. V lucemburském Wiltzu brněnský soubor muzikál Evita uváděl ve dnech 24. do 26. července. Všechny reprízy byly již předem vyprodány a publikum vždy odmínilo své herce dlouhotrvajícím aplausem vstojem.

„Městské divadlo Brno je skvělou obchodní značkou. Na našem festivalu hraje již šesté a nikdy nemělo problém najít své diváky. Režisér Stanislav Moša má neuvěřitelný smysl pro výběr herců. Jsou znamenití po stránce herecké, pěvecké a zároveň jsou to úžasní tanečníci. To se pak prodává samo,“ podotkl tiskový mluvčí lucemburského mezinárodního festivalu Joss Scheer.

Jede se dál!

Svou pomyslnou jízdu po evropském kontinentu muzikál Evita v brněnské podobě neskončil. Inscenaci čeká ještě dalších osm představení v německých městech a dvě v italském Bozenu. Tato etapa turné bude ukončena posledního srpna v Xantenu na festivalu Sommerfestspiele 2009 v nádherném prostředí archeologického parku.

Haló noviny, srpen 2009, (to)

TOUŽIL BÝT OCHRÁNCEM ŽEN, STAL SE HERCEM

Zdeňka Junáka proslavily Četnické humoresky i Ordinance v růžové zahradě. Jeho životní láskou přesto zůstává nadále divadlo.

Přijímací zkoušky na brněnskou Janáčkovu akademii múzických umění se v roce 1970 konaly už na přelomu ledna a února. Aby se na vysokou školu mohly dostat i takzvané dělnické kádry, byl pro přijetí rozhodující herecký talent. Středoškolské vzdělání mohl úspěšný uchazeč dokončit během studia. „Začátkem dubna mi z Brna přišel dopis. Stálo v něm, že mě přijímají, maturita není podmínkou a mohu si ji dodělat později,“ vypráví Zdeněk Junák. Novopečený adept herectví byl tehdy studentem posledního ročníku gymnázia v Uherském Hradišti. Měl pár dní před maturitou.

„Mami, nebudu maturovat,“ oznámil doma. Dostal pohledek. „Já ti dám, že nebuděš maturovat. Co by tomu řekli sousedi,“ odvětila maminka a pro jistotu přidala ještě jeden záhlavec. Budoucím představitelem paporčička Ambrože z Četnických humoresek nakonec maturoval v řádném termínu.

Uniformy jsou pro herce Městského divadla v Brně Zdeňka Junáka čímsi osudové. Díky svým rolím už kromě četnické oblíkl i vojenskou, policejní nebo hasičskou. Nejen o nich vypráví v dalším díle seriálu 15 minut slávy.

„Narodil jsem se v roce 1951 v Kroměříži,“ vypráví Zdeněk Junák mýtus o svém brněnském původu. Děťství prožil na Kyjovsku. „Bydlieli jsme ve vesnici Kelčany. Tam jsem poprvé přičíchl k divadlu. Tatínek byl velký milovník místního ochotnického spolku a maminka, asi aby na něj dohlížela, tam dělala suflérku,“ vysvětluje.

Povoláním byl Junákův otec potravinářský chemik.

Thomas Bernhard
Síla zvyku
režie: Hana Burešová

Premiéra 13. září 2009

Hraji:
Jan Mazák, Viktor Skála,
Barbora Jelenová,
Igor Ondříček,
Michal Istenik

Když se stal ředitelem cukrovaru ve Starém Městě na Uherskohradištsku, rodina ho následovala. „Od páté třídy jsem žil ve Starém Městě. Tam jsem dokončil základní školu a do Hradiště začal chodit na gymnázium.

Rodiče a bratr žijí na Slovácku dodnes.

O herecké kariéře jako kluk nesnil. „Ani jsem nechtěl být Vinnetouem nebo kovbojem. Mým hrdinou byl Phil Marlowe z detektivek Raymonda Chandlera. Toužil jsem se stát právníkem a ochráncem nebohých žen, které sklouzly na šikmou plochu. To byl můj první klukovský sen. Kromě toho se mi líbili hasiči. Byl jím jeden z maminčiných bratrů. Líbilo se mi, když přijel na návštěvu v uniformě,“ vzpomíná Junák.

Bavily ho básničky

Mezi rodinné známé patřil i herec Divadla Vítězného února v Hradci Králové Miroslav Suchý. „Ptal se mě, co bych chtěl dělat po škole. Mne tehdy bavily jiné věci než herectví. Třeba literatura a recitování básniček holčák,“ směje se teď Junák. Přestože se nyní těší přízni mnoha divaček, tvrdí, že na gymnáziu ho děvčata neobdivovala. „Byl jsem tlustý a neohobný, neměl jsem vztah ke sportu,“ říká.

Zkušený Miroslav Suchý však v nemotorném gymnazistovi nejspíš odhalil talent. Zdeňka Junáka vyzbrojí doporučujícím dopisem do dvorů do Brna. Za někdejším spolužákem, hercem Stanislavem Zindulkou. „Řekl, že mě připraví na přijímací zkoušky na Janáčkovu akademii múzických umění. Na vrátnici Divadla bratří Mrštíků jsem čekal na Zindulku a kolem procházeli takoví herci jako třeba Jiří Tomek, který hrál ve Všech dobrých rodácích. Nebo Dagmar Pistorová, známá z televizních pondělků. Člověk, který se objevoval na filmovém plátně nebo v televizi, pro nás byl hvězda,“ popisuje tehdejší dojmy Junák.

Zindulka ho vzal do klubu. „Pověděl jsem mu pár historek ze školy, on se smál a řekl, že to se mnou zkouší,“ vzpomíná Junák. V roce 1970 nastoupil na Janáčkovu akademii múzických umění. Ukončil ji o čtyři roky později absolventskou rolí Antonína Sommera v muzikálu Člověk z púdy. „Nastoupil jsem do prvního angažmá v Divadle pracujících ve Zlíně. Už po roce jsem ale přešel do Státního divadla v Brně a zůstal tam až do dvaadevadesátého,“ počítá Junák.

Vojnu si odsloužil v pražském Armádním uměleckém souboru Víta Nejedlého v letech 1976 a 1977. „Jsem vysloveně městský člověk, přesto je pro mě hlavní město příliš velké,“ přiznává Junák. V minulosti koketoval s angažmá v Divadle S. K. Neumanna, nyníjším divadlem Pod Palmovkou, či v Divadle Jiřího Wolкера. „Vždycky se nakonec našlo něco, co mě od Prahy odradilo. Buď jsem byl zamilovaný nebo měl zajímavou práci. Teď jsem rád, že jsem v Brně zůstal,“ říká.

V roce 1982 se v Brně oženil. „S ženou jsme se seznámili v Mahenově divadle. Irena měla krásné vlasy a dlouhé prsty. Přišla za svou kamarádkou, obličáčkou Ivankou,“ vzpomíná na osudové setkání Junák. Po Ivance chtěl, aby ho s kamarádkou seznámila. „Ženil jsem se poměrně pozdě. Brali jsme se v červnu, v prosinci mi mělo být jedenatřicet. Kvůli mému věku jsme nedostali novomanželskou půjčku. Mám to na talíři dodnes,“ směje se Junák.

Divadlo bratří Mrštíků zahájilo počátkem devadesátých let novou etapu. Muzikálovou. „Dostal jsem se na generálku Snů noci svatojánské. Hudební divadlo ještě nestálo, byl tu jen dvůr a představení se odbyvala vpodvečer na počátku léta venku,“ popisuje Junák další z osudových setkání.

Sledoval představení a najednou viděl, jak přes bránu přelézá chlapík v montérkách s laclem, za pasem má sekeru. Namířil si to k pódiu. „Režisér Stanislav Moša dal pokyn zvukaři, aby stál zvuk. Chlapík povídá: „Poslóchejte borci, nevím, kdo to tady šéfuje. Ale já su šofec, ráno vyřazím na trat a potřebuju se vyspat. Jestli to ještě pustíte, tak vám to rozmlátím.“ Byl tak přesvědčivý, že i Standa pochopil, že není radno si s ním zahrávat. Tehdy jsem si řekl, že do tohoto divadla bych chtěl,“ směje se Junák.

Režisér Rudolf Tesáček tenkrát připravoval muzikál Divotvorný hrnc. Nabídl Junákovi roli Woodyho Rychtarika. Divadlu bratří Mrštíků, později Městskému divadlu Brno, zůstal Junák věrný dodnes. „Divadlo je úžasná věc. Patří k němu i jistá nadstavba. Z mého jinak všedního hereckého života dělá zábavu,“ poznamenává Junák. Už pět let tak například hraje fotbal za jedenáctku Bolka Polívky.

Přivolal Sharifa

„Zeptejte se mě, s jakým zajímavým člověkem jsem se kdy setkal,“ napovídá s temperametem sobě vlastním. A hned odpovídá: Loni v červnu uváděl otevření kasina kamarádovi. „Požádal mě, abych pro otevření namluvil rozhlasovou reklamu. Později mi volali, že je potřeba nahrávku přetočit, protože nastaly nějaké změny. Tak jsem upoutávku přečetl s dodatkem, že vystoupí hollywoodská legenda Omar Sharif. Nejdřív jsem to pokládal za vtip. Jenže v ten den přijela prodloužená limuzína a on z ní vystoupil,“ líčí nadšeně Junák. S uhrančivým Egyptanem si dokonce zahrál ruletu.

S Igorem Vavrou a trojicí muzikantů z Janáčkovy opery dal Zdeněk Junák dohromady kapelu Vinařští romantici. „Náš příští cíl je natočit desku roku. Zní to pyšně, ale řekl jsem si, že seženu peníze a vydáme album, které osloví všechny,“ tvrdí. O tom, co na něm bude, se prý muzikanti stále dohadují. „Nejsem skvělý kytarista. Míval jsem však pořad z dílny Vladimíra Vysockého, který jsem teď trochu oprášil. A mám také chuť pustit se do dalších věcí, inspirovaných například židovskou kulturou,“ mhouří oči. Charismatický hlas využívá ve spolupráci s Českým rozhlasem, v dabingu ho propůjčuje zahraničním hercům. Stihne i film. V roce 1992 strávil týden v jednom z brněnských masážních salonů. Coby masér Igorek tam s režisérkou Věrou Chytilovou točil scény pro film Dědictví aneb Kurvahösigutntag. O sedm let později si zahrál policistu Vyskočila v Jirešově Dvojroli. Uniformou oblékl i kvůli natáčení seriálu Černí baroni. „Natáčel s Jurajem Herzem byla krásná práce, přestože jsem hrál průvodníka Vlčáka, ze kterého si každý dělá legraci. Dokonce jsem v rámci role spadl do vodního náhonu,“ upokořňuje Junák.

Humoresky a konec

Nepřekonatelné pro něj zůstaly Četnické humoresky. Antonín Moskalyk ho obsadil do role praporčíka Ambrože. „Nikdo nepočítal, že se Humoresky tak ujmou,“ říká herec. Seriál je podle něj uzavřenou kapitolou. „Do natáčení zasáhla režisérova smrt, dokončila je jeho dcera Pavlína. Seriálový příběh končí nástupem fašismu. Místo četníků tu najednou byla Kriminální Policie a gestapo. Humoresky skončily v pravý čas,“ poznamenává Junák.

Seriálové herce diváci obdivují a milují. „Nějaké dopisy dostávám. Hlavně jsou to žádosti o fotku s podpisem,“ přiznává Junák. Na pochvaly diváků si přitom dosud nezvykl. „Na jevišti odehrají hodně rolí a Brňané do divadla chodí. Jenže na postavu Jarka Barny v Ordinaci v růžové zahradě, kterou jsem natočil loni v říjnu, se divají desítky lidí. Když s ženou nakupujeme, občas nás někdo zastaví a říká: Jé, nazdar Barna, co červí? Pak vám ještě vysekne poklonu a vy nevíte, kam s očima,“ popisuje Junák.

Divadlo zůstává jeho celoživotní láskou. „Možná bude to, co teď řeknu, kacířské. Herce posuzují podle divadelního herectví. Vyzkoušel jsem jak filmové, tak televizní natáčení. Obojí může diváka podvést. Točíte natožit, napočtvrté. Když máte hrát na klavír a nejde vám to, kamery zaberou ruce klavíristy. To jsou jemné triky, které technika umožňuje. Divadlo ne. Nastoupíte na jeviště, a jak jste se připravili, tak to zahrájete. Nemůžete začít znova,“ vysvětluje Junák.

V Městském divadle teď zkouší představení Balada o lásce v režii Petra Gazdírka. „Najsem z herců, na kterých stojí repertoár,“ konstatuje Junák. K fernanu s obsazením přistupuje se stejným napětím jako ostatní. „Zjistím, co si zahrají a na to se připravím. Víím, že jednou mě divadlo kopne do zadku. Proto se držím zásady, kterou tuším řekl Jack London: Když jdeš po schodech nahoru, zdrav všechny, co jdou dolů. Nevíš, kdy tou cestou půjdeš ty,“ říká Junák.

Brněnský deník, červen 2009, Lucia Hrabcová

ŠKRÁBAL JSEM LEGENDÁRNÍ BABIČKU NA ZÁDECH

Erik Pardus, herec Městského divadla Brno

Narodil se ve znamení Vodnáře v Uherském Hradišti, od pěti let žije v Brně. Proslavil se zejména v televizních filmech. Kupříkladu jako Jan v Moskalykově Babičce po boku Jarmily Kurandové a Libuše Safránkové a také jako strážmistr Zahálka v úspěšných Četnických humoreskách. Získal Cenu Alfréda Radoka a prestižní Cenu Thálie za svůj mimořádný herecký výkon v roli cara v Měřkovského dramatu Smrt Pavla I.

Jak mně Laďa Plocek dal přes držku a tak objevil můj herecký talent

Tuhle jsem viděl Kmotra s Al Pacinem a viděl jsem tam ty drastické scény, jak toho malinkého kluka týrali - tak takové dětství jsem měl já. Jako malý Kmotr, jako Vito Corleone. Já totiž pocházím ze starobrněnských slumů na Kopečné ulici a tam jsem jednou dostal přes držku od Ladi Plocka. A byl to právě on, kdo mě přivedl k herectví, protože mě naučil předstírat. Hrozil mi totiž, že když na něj tátovi prásknu, že otravuje moji sestru, tak dostanu. A já řekl. Táta přišel, dal mu facku a sestru odtáhl domů.

Ovšem druhý den si na mě Laďa Plocek s Jirkou Rozmahalem počkali. Tak jsem obešel celý blok baráku, ale oni stáli přesně na rohu, který byl u našeho vchodu do domu, takže jsem jim neunikl. Vtáhl mě do vedlejšího vchodu, Rozmahel mě chytl a Plocek mě pěsti trefil do sanice. A já jsem už tehdy projevils herecké nadání, protože jsem okamžitě omdlel a přestal jsem dýchat. To umím i teď. Pamatuji si dodnes, co říkali: Tys ho zabil. Ty vole, pryč!!! Kluci zdrhli, jak nejrychleji mohli, a já jsem poslouchal, až se za nimi zavřou dveře. Pak jsem sbalil tašku a odešel jsem domů. Tehdy jsem zjistil, že předstírání má své výhody.

Neuměl jsem plavat, a tak jsem se dostal k filmu.

Jednou přišli do školy filmaři. Byla tam paní produkční a ptala se, děti, kdo má kolo? Všichni se hlásili a já mlčel. A teď se vás, děti, zeptám obráceně, kdo neumí plavat? To už jsem měl sólo - ruka nahore. Právě někoho takového hledali. Já jsem byl z chudých poměrů, na kolo jsme neměli. Tak začala moje televizní a filmová kariéra.

Jak jsem škrábal legendární Babičku na zádech

K natáčení dvoudílné televizní Babičky nás Pražáci vozili autem. Paní Jarmilu Kurandovou vyzvedli v Židenicích, mne pak u hlavního nádraží a jeli jsme do Orlických hor, kde se natáčelo. Paní Kurandová si mě tak oblíbila, že mi pořád říkala Eričku a po každé mi přinesla něco ze zahrádky, třeba jednu hrníček plný borůvek pro Eričku a já je celou cestu jedl. A průšvih byl na světě. Ten den jsme totiž už točili, a když jsem otevřel pusku, měl jsem absolutně modrý jazyk a Antonínu Moskalykovi nezbylo, než mi rušit jednu větu za druhou. Vzpomínám si, že Helenka Rohanová, asistentka režie, mi tehdy říkala: Eričku, přišel mi už ty borůvky nežer!

Se škrábáním to bylo tak, že jsme jeli točit do Ratibořic. Strašně přšelo, a točila se cesta od kostela s Viktorou a pak jsme šli k chaloupce, kde jsem se podle scénáře bil s Vilímem. A protože přšelo moc, tak jsme seděli ve mlýně a paní Kurandová nás učila vykládat karty. Přitom došlo na to, že se mě ptala, kde v tom Brně vlastně bydlím. Nějaká její příbuzná totiž žila někde za námi na Kopečné ulici. Paní Kurandová se vždycky rozpovídala, chytila mě za ruku a šli jsme po chodbě toho mlýnu, tam mě zavedla do svého pokoje, posadila mě na křeslo, děcka si tam hrála v klubovně a ona povídala. Někdy mi koupila tatranku nebo zvykačky. Ona byla fakt moc hodná babička, i v civilu. Jednou říká: Jejeje, Eričku, mohl bys mně tezi. Já si tam nedeošáhnů. A tak jsem jí škrábal mady lopatkami a ona byla strašně spokojená a šťastná a říkala: Eričku, to je tak fajn.

Když zahrál toho. .. Jaga, tak toho ... Zahálku zahraje taky

Četnické humoresky - krásná role strážmistra Zahálky. Pan režisér Moskalyk mě do role obsadil na základě toho, že mě viděl v roli Jaga v Othellovi. Jednou jsem šel po představení do klubu, unavený, dívám se, z jednoho kouta se valil dým jak z parního kotle a pak se ozvala slavná věta z Babičky: Co jsem ti říkal, nepřijede. A ten charakteristický hlas. Antonín Moskalyk. Tak jsem ho pozdravil. A on říká kolegovi, co s ním byl: Františku, když zahrál toho

Pokračování na straně 34

S Tomášem Sagherem v inscenaci „Tři mušketýři“, režie: Hana Burešová

Se Zdenou Herfortovou a Karlem Janským v komedii „Vrátila se jednou v noci“, režie: Emil Horváth

Se Zdeňkem Junákem ve Švejkovi, režie: Stanislav Moša

S Viktorem Skálou v komedii „Jak je důležité mítí Filipa“, režie: Jana Kališová

S Jiřím Tomkem v komedii „Jak je důležité mítí Filipa“, režie: Jana Kališová

S Irenou Konvalinovou, Helenou Dvořákovou, Jitkou Čvančarovou, Evelínou Kachlířovou v komedii „Vydřž miláčku!“, režie: Zdeněk Černín

S Danielem Jirků v muzikálu „Oliver!“, režie: Stanislav Moša

V muzikálu „Nana“, režie: Petr Kracik

SALON MdB EVA JELÍNKOVÁ

S Evelínou Kachlířovou,
Irenou Konvalínovou,
Jítkou Čvančarovou
v komedii
„Vydřz miláčku!“,
režie: Zdeněk Černín

V komedii
„Jak je důležité
mítí Filipa“,
režie: Jana Kališová

hajzla Jaga, tak toho debila Zahálku zahraje taky. Já vůbec nevěděl, o čem mluví. Teprve potom z něj vylezlo, že chystá seriál, který Praha odmítla, protože se jim to zdálo neperspektivní. Ale on měl čich a věděl, že ti policajti a jejich příběhy budou lidi bavit. A tak přivezl Četnické humoresky do Brna. Vznikl jeden z nejspěšnějších televizních seriálů všech dob. Zase jednou měl Antonín Moskaľák pravdu. Ten pán byl pro mne hodně důležitý.

Tak ti teda za rozhovor pěkně děkujeme.

Jo. Ještě tam napište, že taky rád chodím do rozhlasu. Natočil jsem tam hodně pěkných pořadů s jistým Josefem Veselým a Jaromírem Ostrým. Ti už budou asi v penzi, ne?

Tohleto nebudeme poslouchat.

Ale pánové, přece se neurazíte. Jsme přece jedna rodina. Moravská rodina. Že jo?

Noviny Českého rozhlasu Brno, červen 2009, Jaromír Ostrý, Josef Veselý

ROZHOVOR S JANEM APOLENÁŘEM

Jméno Jana Apolenáře patří v okruhu muzikálových příznivců k nejskloňovanějším. Proto další volba, koho z oboru bychom pro náš server mohli vyzpovídát, byla jasná. Sedl jsem při nejbližší příležitosti na autobus do Brna a s „Apikem“ si domluvil schůzku v příjemné divadelní kavárně v Lidické ulici vedle scén Městského divadla.

Moje první otázka bude asi docela obyčejná, ale jak vás napadlo, že byste se mohl stát hercem a posléze zpěvákem?

Moje sestra zpívala, a to velmi dobře, vyhrála nějaké soutěže, takže mě maminka vždy vodila na její vystoupení do lidové školy umění a já jsem od první třídy s paní učitelkou Nevěčnou chodil vítat občánky. I když jsme takové nebyli žádný dramatický kroužek, měli jsme takové pásmo, kde jsme zpívali písničky a říkali básničky. Také jsem po vzoru sestry chodil do sboru.

V necelých dvanácti letech jsem se zvláštním omylem dostal na konkurz filmu „Kufr plný nadějí“. Nějakým způsobem jsem prošel a byl jsem vybrán do jedné z hlavních dětských rolí. Zjistil jsem, že je mi to přirozené, a toužil jsem v tom pokračovat. Hodně jsem hrával fotbal a najednou mi do toho vstoupila tato záležitost. Když jsem se pak měl rozhodovat o svém povolání, chtěl jsem jít na konzervatoř. Jenomže tehdy za totality tu moc nešlo bez protekce, moje maminka byla v invalidním důchodu, tatínek byl samostatný vývojový konstruktér, takže mi moc pomoci nemohli a ani s tím moc nesouhlasili. Ať to neprotahují: Nakonec jsem šel na elektroprůmyslovku po vzoru tatínka a bratra. S odřenýma ušima jsem průmyslovku absolvoval, ale ve „třetíku“ jsem začal chodit do dramatického kroužku k paní učitelce Henriettě Kohoutové, dneska Ctiborové, a hrát amatérské divadlo. Tam jsem se rozhodl, že se po škole budu hlásit na JAMU. Což se stalo. Napoprvé jsem přijatý nebyl. Moje střední škola mi doporučení na uměleckou školu nedala. Pak jsem dělal rok uklízečku v Janáčkově divadle, abych se mohl hlásit podruhé a už to doporučení měl.

Napodruhé to vyšlo, a tak jsem začal dělat herectví – syntetické žánry, protože tehdy to nebylo rozdělené na muzikál a činohru, ale víceméně JAMU bylo víc

hudebně zaměřené a DAMU činoherně zaměřené.

Potom přišel takový odrazový můstek ve vaší kariéře, který v podstatě předznamenal dráhu muzikálového umělce jak v Brně, tak v Praze. Je jím spolupráce s autorskou dvojicí Zdenek Merta – Stanislav Moša, kteří vám ve svých dílech přidělí nějakou zásadní roli. Jak se s tímto tandemem spolupracuje?

Ono to začalo tak, že jsem už na škole hostoval u „Mrštíků“, v Divadle Na provázku a v Redutě. Po škole jsem dostal ministerské stipendium a nastoupil do divadla Radost, protože jsem tehdy chtěl zůstat v Brně. To bylo jedno z největších hudebních divadel, co jsem kdy zažil. Všichni tam na něco hráli, zpívali, tancovali. Byla to velká škola. Stále jsem hostoval ve výše jmenovaných divadlech. Po roce a něco v angažmá v divadle Radost mě oslovil Stanislav Moša, že právě se Zdenkem Mertou připravují muzikál „Sny svatojánských nocí“.

Musel jsem se rozhodnout, takže jsem dal v Radosti výpověď a nastoupil v květnu roku 1991 do angažmá do Divadla bratří Mrštíků (dnešní Městské divadlo Brno – pozn. aut.). A dvojice Moša – Merta? S žádnou jinou dvojicí se mi nikdy tak nespolečovalo a není to jenom tím, že by pro mě něco vymýšleli, i když je pravda, že v každém jejich díle jsem dostal nějakou podstatnou roli. Myslím, že asi už nevznikne žádná takováhle dvojice, která by pro mne tolik pěkných rolí napsala, ač by to bylo dobře. Neumím to jinak říct. Jsem pyšný na to, že je znám, že si s nimi rozumím a můžu hrát v jejich věcech.

Puk ve „Snech svatojánských nocí“ byl tedy vaše první velká muzikálová role a dá se říct, že je možná i nejslavnější...

Asi máte pravdu. Nevím, jestli byl Puk tenkrát psaný na mne, tam bylo víc adeptů, ale ti postupně odpadli, tak jsem zůstal sám bez alternace a odehrál jsem tak zhruba 200 repríz. (Posléze nastudoval roli Puka i Roman Vojtek, repríz bylo odehráno zatím 300 – pozn. aut.) Je ale pravda, že je to takové moje dítě, že to byla první větší role na profesionálních prknech. Když jsem hrál amatérské divadlo, tak jsme tam také měli hry s písničkami, anebo na JAMU, ve Studiu Marta různá představení, kde jsme zpívali, nebo v Redutě v „Kytici“. Ale taková podstatná hlavní a největší je opravdu Puk.

„Sny“ se ještě čas od času do programu MdB nasadí, i když jen velmi sporadicky. Liší se nějak Puk z roku 1991 a Puk po osmnácti letech? Jednoznačně. Scéna se musela udělat nová, je o trochu vyšší. Já jsem o x let starší, takže se trochu hůř vypořádávám s těmi momenty, kdy jsem tam visel hlavou dolů, lezl a skákal po větvích. Už to třeba není úplně ono, ale do kostýmu se vejdu stále, v poslední době jsem i zhubl více, než bych si přál, takže co se týče postavy jsem na tom stejně. Zkrátka, let nám neubývá. A navíc, vždy, když se to hraje po dlouhé době, tak u toho, co jsem měl oslápano a dělal téměř po paměti, teď musím vzpomínat, jak to dřív bylo. Také se tam vystřídala spousta lidí. Takže roky jsou znát. Nevím, jak pro diváky. Když jsme „Sny“ hráli naposledy, diváci byli nadšení, ale pro nás, co jsme byli na premiéře a do dnešního dne to hrajeme, už to není tak samozřejmé jako dřív, to je jasné.

Které role v muzikálech třeba právě dvojice

Merta – Moša máte nejraději?

Jsou to „Sny“ a je to „Bastard“, se kterým jsme hostovali v Národním divadle a v Divadle na Vinohradech. Jsou dva tábory, někdo říká, že „Bastard“ byl lepší, někdo říká, že „Sny“ byly lepší. Tyto dvě klíčové mám jednoznačně nejradši. I když „Zahradu divů“ jsem měl taky rád.

A co třeba „Svět plný andělů“?

Na něj jsem zapomněl. Je to téma, které se mi hodně těžko hraje, když mi není psychicky moc dobře. Ale jinak bych ho zařadil mezi ty první dva. Spousta lidí si v něm nachází vlastní příběh, například zážitky z dětství, takže z tohoto pohledu to téma velmi zasahuje.

Když se detailněji podíváme na rejstřík vašich muzikálových rolí, ve většině případů jsou to role záporné, byť často se špetkou humoru, viz třeba slavný Fagin v „Oliverovi!“ Přitom se ale nezdá, že byste v nich byl zaškatučkovaný - jak to děláte?

To je těžká otázka. Nevím, zdali bych zvládl kladné hrdiny typu princ, možná, že ano. Ale asi by mě to tolik ne bavilo. Zápornější role nebo takové, kde člověk neví, kam si dotyčnou roli má zařadit, se hrají líp a jsou zajímavější, alespoň pro mne. Víceméně dostávám role podle nějaké vizáže a doufám, že podle schopností. Vždycky se snažím postavu, i když je třeba záporná, pojmut tak, aby v ní divák našel i něco dobrého.

Role nejnovější - divácky opět nesmírně vděčná - Macecha v pohádkovém muzikálu „Sněhurka a sedm trpaslíků“

Totíž vaše nejnovější role je „záporák“, tedy vlastně „záporáčka“ par excellence – Sněhurčina macecha. Jak se vám „Sněhurka“ líbí a jak se v ženské roli Macechy cítíte?

Jsem za tu roli strašně vděčný. Když to řeknu lidově, opravdu se tam vyblbnu. Ona je vloženež záporná, však Macechu ve Sněhurce zná téměř každý, ale tím, že vytváří humor komickými prostředky, což diváci na konci jednoznačně oceňují, zápornost snižuje. Měl jsem ze začátku z Macechy obavy, z toho, jak ji pojmut, ale teď jsem moc a moc rád, že jsem tu roli dostal.

Tady vás diváci mohou vidět i tančit. Jak probíhala příprava na taneční číslo na podpatcích? Vypadá poměrně náročně...

V době zkoušení tohoto tanečního čísla jsem měl trochu zdravotní problémy, ale chodil jsem na zkoušky, nahrával jsem si je na telefon, pouštěl jsem si je a pak jsme vše s Milanem Němcem kousiček po kousku tak nějak přizpůsobovali, aby to vyhovovalo nám oběma a splnilo nějaký účel. Upravovala se i hudba, původně byla o dost delší než současný „kus“. Potom zase byla moc krátká na to, aby si mohl člověk říct, že jsem tancoval, tak se pár taktů vracelo. Bylo to těžké a je to těžké na každém představení, protože nikdy nevím, co mě napadne, zdali úplně dodržím krok nebo jestli udělám podobný, jiný.

Využíváte toho, že má „Sněhurka“ takový volnější scénář?

Těch pár momentů jsem si dodal sám, teď, kdyby se měl psát scénář znovu, asi by vypadal trochu jinak. Je spousta větiček nebo vsuvek, které v původním scénáři nejsou, ale v rámci situace při zkou-

šení člověka napadaly různé věci, co už tam teď zachovávám pravidelně.

Logická otázka: Jak dlouho trvá, než z vás v maskárně udělají takovou krásnou ženskou, kterou pak na jevišti opravdu jste?

(smích) Chodívám do maskérny hodinu před začátkem, jestliže se hraje v šest večer, bývám tam kolem páté, pokud od půl osmé, tak kolem půl sedmé. Zhruba tedy tu hodinu.

Jak vnímáte dětského diváka? Pro něj je totiž Macecha velmi vděčná postava, děti vám snad občas i fandí...

To je právě to, co se mi líbí. Ač záporná role, tak tím, že je srandovní, ukáže dětskému divákovi, že i když je v podstatě zlá, není proč se jí bát, to zlo se jí tak nějak nedaří. Dětský divák je duše otevřená, mám s tím zkušenosti právě z loutkového divadla Radost. Takže s dětskýma očima jsem se už mnohokrát setkal a vím, že děti na konci zase až tolik netleskají, ale vnitřně to rozhodně velmi prožívají.

Musical.cz, červen 2009, Ondřej Doubrava

BARVITĚ O MUZIKÁLU A JEHO TVŮRČÍCH

Napfesrok to bude dvacet let, co do rozhlasového éteru prvně pronikl Muzikál expres, pořad aktualit a zajímavostí ze světa hudebního divadla připravovaný textařem, libretistou, producentem a novinářem Michaelem Prostějovským. Přední muzikálový odborník nyní své znalosti a zkušenosti úročí ve stejnojmenné knižní podobě rozhlasového cyklu. Publikace vydaná brněnským nakladatelstvím Větrné mlýny je prvním českým titulem mapujícím historii relativně mladého a dosud překotně se vyvíjejícího žánru.

Kniha má své v podtitulu označení „Malý průvodce velkým muzikálem“, vzhledem k její výpravnosti je to ovšem od autora až provokativní skromnost. Na bezmála pěti stech stránkách se seznámíme s více než třemi tučty nejslavnějších muzikálů od Lodi komediantů, Žebrácké opery a Porgy a Bess přes Šumaře na střeše, Funny Girl, Hello, Dolly!, Jesus Christ Superstar či Cats až po Polibek pavoučí ženy, Carodějky z Eastwicku a Producenty. Kdo by snad čekal suchá encyklopedická hesla, bude záhy přesvědčen o opaku - vždyť osudy velké části prosulých muzikálových kusů jsou často stejně barvitě jako jejich jevištní provedení. Podobně atraktivní, současně však zasvěcená a hutná je i druhá část knihy, přinášející portréty dvacítky nejvýznamnějších skladatelů, choreografů, producentů a libretistů, kteří více než osmdesátiletou historii žánru vytvářeli. Nalezne mezi nimi George Gershwin a Camerona Mackintoshe, Leonarda Bernsteina i Boba Fosseho. Závěr publikace ocení puntičkáři, pro které jsou zařazeny žebříčky nejdéle uváděných děl na Broadwayi a West Endu, Slovníček pojme, rejstřík jmenový i titulový. Přestože muzikálový boom, který v Česku v devadesátých letech odstartovala domácí verze Schönbergových Bidníků, je již nějakou dobu minulostí, hudební divadlo se u nás stále těší značné oblibě. Pro ty, kteří se o své oblíbené kratochvíli chtějí dozvědět víc, než se píše v divadelních programech, je Prostějovského kniha krásnou nezbytností.

Týdeník Rozhlas, duben 2009, Milan Šeřil

Wolfgang Amadeus Mozart

Michael Kunze, Sylvester Levay

Mozart!

*Jak překročit svůj vlastní stín,
jak z jeho spárů uniknout?
Jak přelstít osud bez příčin,
jak z bodu mrtvého se hnout?*

Osobnost Wolfganga Amadea Mozarta láká tvůrce různých uměleckých odvětví odnepaměti. A jak by ne! Život geniálního skladatele, který od dětství okouzloval celou Evropu, je plný dech beroucí hudby, rodinných potyček, milostných avantýr, úmrtí blízkých i tajemných historek.

PŘIPRAVUJEME

Německý libretista **Michael Kunze**, který se v roce 1943 narodil v Praze, ale hned po válce byla jeho rodina vysídlena do Německa a dnes žije v Hamburku, se chopil známého tématu nově, v duchu své koncepce „dramamuzikálu“. Pro Kunzeho je v muzikálu nejdůležitější dramatická složka, většinou epický příběh, mající v centru hlavního hrdinu, jemuž se všechny ostatní muzikálové složky, dokonce i hudba, podřizují. Hlavní myšlenka je zprostředkovávána prostřednictvím vyprávění osu-

du zde konkrétně nejslavnějšího skladatele 18. století. Přesto Kunze nestaví libreto striktně na biografických faktech. Na pozadí skutečných reálií se rozvíjí příběh génia, který se každodenně střetává s průměrností svého okolí. Nepochopení, intriky, lsti a věčný boj o uznání je ukazován především na vztahu Wolfganga a jeho otce Leopolda, který, ač si plně vědom synovy výjimečnosti, vyžaduje po něm poslušnost a podřízení společenské konvenci. Mozartova svobodomyšlná duše věčného dítěte se ale nedokáže sklánět před svévolnými mocipány, kteří jej chtějí omezovat a vlastnit.

Mozart! je třetím muzikálem, na němž Kunze spolupracoval se skladatelem **Sylvestrem Levayem**. Premiéra proběhla 2. října v roce 1999 na scéně Theater an der Wien a následně se hrála v Hamburku, Budapešti, Tokiu a nyní konečně bude uvedena v české premiéře i u nás.

Na jevišti se v rychlém sledu střídají města a místa, která Amadeus za svého života navštívil, rozkrývají se složité vztahy mezi otcem a synem, kteří k sobě přes nepopiratelnou lásku jen těžko hledají cestu, mezi bratrem a sestrou, jež spolu vyrostli a spojují je stejné zážitky, a konečně i milostný vztah mezi Mozartem a jeho ženou, múzou a oddanou podporovatelkou Konstance. To vše jakoby zpovzdálí a přitom z centra dění sleduje Mozartovo alter ego, malý chlapeček Amadé, zhmotnění génia v porcelánovou postavičku, v takovou, jak si ho všichni představují, jak by ho chtěli mít.

Libreto pro naše divadlo přebásnil **Michael Prostějovský**, scénu vytvořil **Jaroslav Milfajt** a kostýmy vznikly podle návrhů **Andrey Kučerové**. Do hlavní role obsadil režisér **Stano Slovák Dušana Vitázka** a **Aleše Slaninu** (s understudy **Lukášem Janotou**). Jako Leopold se představí **Michal Šebek** nebo oblíbený host divadla **Jan Ježek**. Konstance alternují **Johana Gazdíková** a **Hana Holišová**, Mozartovu sestru Nanny **Marta**

Prokopová a **Ivana Skálová**. V dalších rolích vystoupí **Petr Gazdík** nebo **Jiří Mach** či **Jana Musilová** nebo **Markéta Sedláčková**. Choreografie byla svěřena chorvatskému hostu **Igoru Barberičovi**, který s naším divadlem spolupracoval již při inscenaci Hair.

Premiéra proběhne na Hudební scéně Městského divadla Brno v sobotu 3. října v 19.30.

Klára Latzková

Radka Coufalová

Petr Gazdík,
Dušan Vítězek,
Lukáš Vlček

Radka Coufalová

Pavla Vítázková

Martina Severová,
Lukáš Vlček

Útěchov 29. srpna 2009

Lukáš Vlček, Johana Gazdíková, Petr Gazdík, Pavla Vítázková, Dušan Vítězek, Eva Hrbáčková, Sylva Smutná, Pavla Vítázková, Johana Gazdíková, Jana Musilová, Radka Coufalová

Petr Gazdík

Náklad 7 000 ks

Titulní strana:
Mozart!

Foto: jeř Kratochvíl

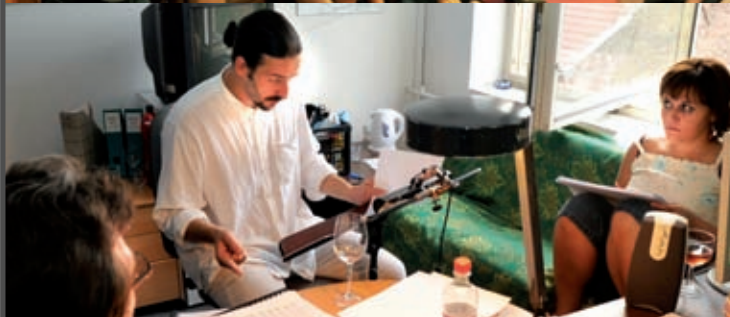

Foto: jeř Kratochvíl & Tino Kratochvíl

ROCKOVÝ MUZIKÁL

Přebásnění
Michael Prostějovský

Režie
Stano Slovák

Hrají
Dušan Vitázek
Aleš Slanina
Lukáš Janota

MOZART!

MUZIKÁL MICHAELA KUNZEHO A SYLVESTERA LEVAYE

Původní inscenace a celosvětová práva k jevištnímu provozování: Vereinigte Bühnen Wien GmbH